Satul este tipul rezumativ, sinteza neamului.
- Dimitrie Gusti -

POENĂREI

STRĂBUNA VATRĂ NATALĂ

POENÁREI-

SAT MARTIR,

REVISTA MONOGRAFICĂ ANUALĂ NR. 10 / MMXIV

POENĂREI – REPERE DE IDENTITATE

Şcoala-muzeu

Casa înv. Gheorghe Popescu

Casa pr. Ioan Constantinescu

Casa dr. ing. Iulian Cujbescu

Casa prof. V. Păunescu

Casa înv. Constantin Drăguşanu

POENĂREI, SATUL NATAL

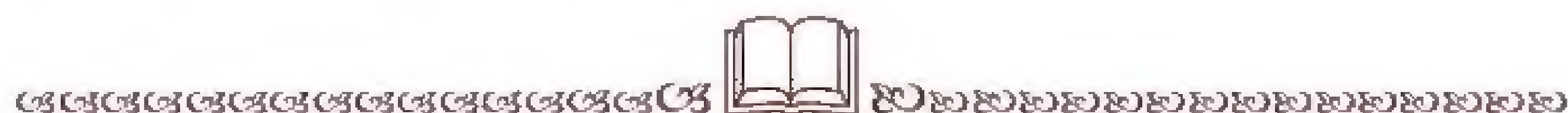
ETERN REPER SENTIMENTAL

Ne-am bucurat cu toţii, în curgerea existenţei noastre, de un real privilegiu: ne-a fost dat să trăim în sate – vetrele de permanenţă românească. Imensa moştenire spirituală a poporului s-a născut în sat; în sat, s-au legănat, pe frunze, doinele; s-au înecat, în lacrimi, bocetele; în sat, s-au înălţat, spre ceruri nu întotdeauna senine, turlele maiestuoase ale bisericilor şi casele care poartă pecetea dragostei de frumos a poporului. În sat, din dorul nestins de viaţă, se mai îngână o baladă bătrânească; în sat, mâna bătătorită de muncă mai meştereşte un fluier, sau crestează, în flori de vis, un stâlp de casă nouă...

De aceea, pentru noi, este o îndatorire de conştiinţă să păstrăm cu sfinţenie, ca pe o comoară de preţ, zestrea moştenită de la strămoşi, să o sporim creator, să o facem ştiută, pentru ca să nu o înghită pământul nesăţios, ori uitarea de neiertat a oamenilor. Lucian Blaga, fiul preotului din Lancrămul ardelean, destăinuia, în poezia «Sufletul satului», adevărul izvorât din credinţa sa în eternitatea neamului românesc: „Eu cred că veşnicia s-a născut la sat !"... Avem datoria sacră să ne străduim, oriunde şi oricând, ca această minunată veşnicie să dăinuiască...

Unicitatea spaţiului natal de adâncă trăire şi simţire românească, de cultură autentică şi de credinţă strămoşească a fost, pentru noi, un izvor regenerator de speranţe în veşnicia unor obiceiuri străvechi, îndătinate în conştiinţele trăitorilor din sat, un îndemn de a fi noi înşine demni de moşii şi strămoşii noştri, de a perpetua noi înşine, prin trudă şi talent, cu sufletele încărcate de iubire pentru aceste locuri mirifice, dăinuirea unei aşezări statornicite încă din adâncurile preistoriei neamului românesc. Ne erau vii în memorie cuvintele încărcate de reale semnificaţii ale scriitorului filozof Mircea Eliade: „Misiunea istorică a unui popor se verifică prin puterea de a-şi apăra pământul, libertatea şi drepturile, prin capacitatea de a crea valori.".

Dar, după ce ţara se întregise în graniţele ei fireşti, peste anii generaţiei ridicate la lumina vieţii în perioada interbelică, a suflat necruţător, o dată cu sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, crivăţul bolşevic de la Răsărit, aducând, în sufletele unora, ciuma roşie a comunismului şi răsturnând din temelii tot ceea ce înfăptuiseră, cu credinţă în Dumnezeu, şirurile de trăitori demni din generaţiile anterioare aşezate, prin destin, pe aceste minunate plaiuri de la poalele celor mai înalţi munţi ai ţării... Pofta nestăvilită de înavuţire pe căi necinstite s-a încuibat în suflete pervertite de aberaţiile comuniste potrivit cărora proprietatea nu mai trebuie să fie o lege sfântă pentru toţi, că te poţi înfrupta din ceea ce alţii au agonisit vreme de veacuri, prin muncă şi neodihnă, iar vântul netrebniciei stârnit de ideea falsă a „egalitarismului social" a spulberat pacea în vetrele de vieţuire încărcate, până atunci, de o linişte statornică. Cei rămaşi neclintiţi în credinţa lor, crezând cu străşnicie în temeinicia dreptului sfânt la moştenire, s-au împotrivit acestei situaţii conflictuale, contrare unor stări juridice tradiţionale şi s-au hotărât să lupte pentru reîntronarea drepturilor legitime în vetrele lor existenţiale, aderând la Rezistenţa armată anticomunistă a partizanilor organizaţi şi coordonaţi, pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, de colonelul Gheorghe Arsenescu din Marele stat major al Armatei regale române.

Memoria istoriei:

POENĂREI – SAT MARTIR

IMPORTANT BASTION AL REZISTENTEI ANTICOMUNISTE

Prolog

Evocarea luptei neînfricate a partizanilor de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş reprezintă o îndatorire de conştiinţă a celor cărora le-a fost impus prin forţă regimul totalitar comunist care a făcut din libertate – o dorinţă vitală pentru populaţia oprimată din România. Dimensiunea istorică a Rezistenţei armate anticomuniste este relevată semnificativ de către unul dintre intelectualii direct implicaţi în mişcare, studentul Cornel Drăgoi din Nucşoara: „Faptele noastre sunt oricum destule ca să facă istorie !" – istorie intuită de filozoful Gabriel Liiceanu a fi „o altă istorie până de curând interzisă, ignorată sau tăcută, istoria unei crime generalizate şi a rezistenţei la crimă", istorie ce „rămâne să fie scrisă abia de acum înainte"...

Referindu-se la momentul istoric evocat, gânditorul român menţiona, în prefaţa volumului «Povestea Elisabetei Rizea din Nucşoara»: „Pesemne că în nici o ţară din Est nu a existat ceva asemănător cu mişcarea anticomunistă a partizanilor. Imaginea însăşi a românilor în ochii celorlalte popoare va fi neîndoielnic cândva reconsiderată, dar, după ce noi înşine, mai întâi, vom fi căpătat o altă conştiinţă a istoriei noastre recente.".

Aprecierea obiectivă a Rezistenţei anticomuniste ■

Considerând „Rezistenţa armată anticomunistă – un fenomen spontan al cărui ţel comun era acela de a nu se supune consecinţelor comunizării ţării", reputatul istoric englez Dennis Deletant observa că „Formaţiunile de partizani nu reprezentau o ameninţare majoră pentru puterea comunistă, deşi atâta vreme cât rămâneau în libertate subminau pretenţia regimului de a deţine controlul deplin al ţării. Formaţiunea care a supravieţuit cel mai mult a fost cea a «Haiducilor Muscelului».".

Aprecierea obiectivă a Rezistenţei armate anticomuniste reprezintă, în esenţă, o incontestabilă recunoaştere a adevărului istoric că sacrificiul partizanilor anticomunişti nu a fost zadarnic. De aceea, o întrebare obsedantă se insinuează tulburător de vie în conştiinţa noastră: Dacă toţi cei care au căzut în cursul evenimentelor din decembrie 1989 sunt consideraţi eroi ai luptei împotriva comunismului, de ce, oare, cei care au participat – conştienţi de riscurile asumate ! – la Rezistenţa armată anticomunistă din Munţii Făgăraş, în condiţiile extrem de grele ale luptei de partizani, jertfindu-se pentru cauza libertăţii, nu sunt recunoscuţi, prin legile ţării, ca eroi ai neamului românesc ?!...

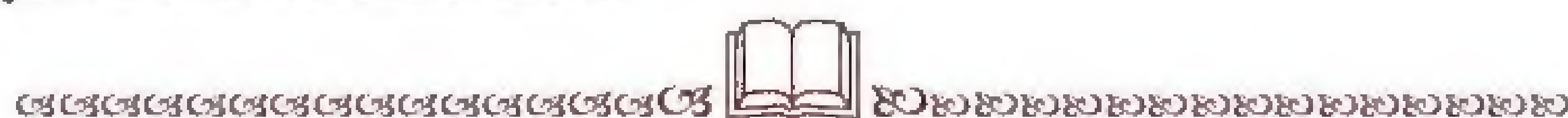
O evocare de conştiinţă

În cronica rezistenţei antitotalitariste din România, operaţiunile iniţiate de către formaţiunea de partizani «Haiducii Muscelului», care a acţionat pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, constituie un episod de referinţă al luptei împotriva regimului comunist instaurat prin forţă de către armata sovietică „eliberatoare". În confruntarea inegală cu aparatul represiv al statului totalitar, au căzut eroic la datorie numeroşi fii ai plaiurilor muscelene, menţinând nestinsă, prin exemplul lor, flacăra vie a speranţei în reîntronarea idealurilor de libertate pe pământul sfânt al patriei.

În noaptea de 18/19 iulie 1959, coordonatorii formaţiunii de partizani «Haiducii Muscelului»: fraţii Petre şi Toma Arnăuţoiu, preoţii ortodocşi: Nicolae Andreescu, Ioan Constantinescu şi Ion Drăgoi; învăţătorii: Ion Mica, Alexandru Moldoveanu, Nicolae Niţu şi Gheorghe Popescu; ţăranii: Nicolae Băşoiu, Titu Jubleanu, Benone Milea, Constantin Popescu, Ioan Săndoiu, Nicolae Sorescu şi Gheorghe Tomeci erau executaţi, la Închisoarea Jilava, printr-o sentinţă criminală, ca „elemente duşmănoase, foşti membri ai partidelor istorice, care au organizat bande teroriste în nordul fostelor judeţe Argeş şi Muscel, pentru a desfăşura o activitate contrarevoluţionară împotriva statului şi regimului democrat-popular". [Sentinţa Tribunalului Militar al Regiunii a II-a Militară nr. 107. Colegiul de Fond]. Susţinătorii devotaţi ai Rezistenţei armate anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş au fost condamnaţi, de asemenea, de către tribunalele militare ale regimului comunist, la pedepse privative de libertate (temniţă grea, muncă silnică, închisoare corecţională) totalizând peste 2000 de ani !...

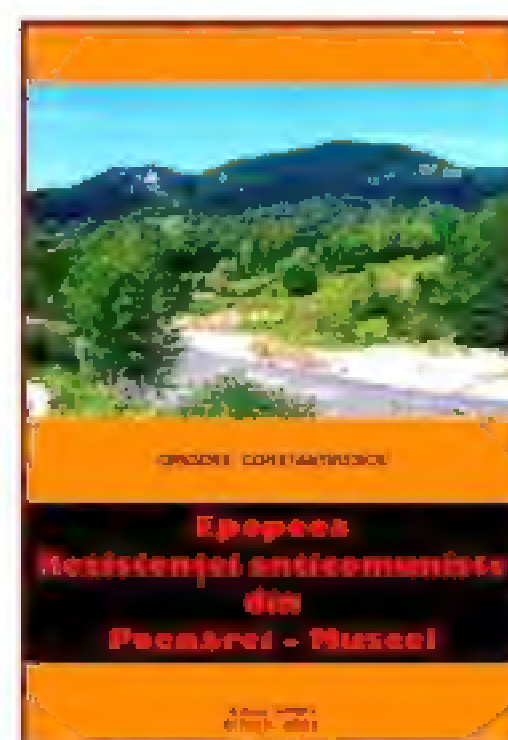
Locuitorii micului sat Poenărei care au participat activ la Rezistenţa anticomunistă au dat, în această luptă inegală, un uriaş tribut de sânge; au fost condamnaţi la moarte şi executaţi neînfricaţii patrioţi: preoţii Nicolae N. Andreescu şi Ioan Gh. Constantinescu, învăţătorul Gheorghe Gh. Popescu şi baciul Nicolae Ticu-Sorescu, iar alţi fii demni ai satului: Maria pr. Nicolae Andreescu, Justina pr. Ioan Constantinescu, profesoara Iuliana Constantinescu-Preduţ, Ioan I. Diaconu, Nicolae N. Iliescu, Ecaterina Gr. Năstase, studentul Gheorghe Gh. Popescu, Maria înv. Gh. Popescu, Gheorghe N. Sorescu şi mama sa, Maria Gr. Sorescu – au fost condamnaţi la detenţie, în temniţele comuniste, însumând 113 ani !...

Cronica luptei lor pentru libertate se impunea a fi evocată in extenso în cartea consacrată acestora: «Epopeea Rezistenţei anticomuniste din Poenărei-Muscel», prin reproducerea unor secvenţe semnificative din amplul volum «Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş» despre perioada anilor 1952-1958, în care grupul redus de partizani gravita în perimetrul „Râpile cu Brazi" din satul Poenărei, facilitându-se, astfel, conturarea unei imagini veridice referitoare la acţiunile iniţiate de către luptătorii anticomunişti în arealul Muscelului istoric.

Diabolicul scenariu al arestării partizanilor

Toma Arnăuţoiu rememorează, în cursul anchetei, incredibila scenă regizată de Securitate, cu ajutorul unui prieten „trădător": „În seara zilei de 19 mai 1958, am avut întâlnire cu Sorescu Nicolae şi Poenăreanu. Am trecut pe la târla lui Sorescu Nicolae, unde Arnăuţoiu Petre a rămas, iar eu am mers la domiciliul lui Poenăreanu, unde l-am întâlnit şi mi-a dat o şapcă nouă, nişte hârtii de care a spus că sunt hărţi şi nişte D.T.T. M-a întrebat cu cine sânt şi i-am răspuns că sânt cu Arnăuţoiu Petre, care mă aşteaptă împreună cu Sorescu Nicolae la târla acestuia. La plecare, Poenăreanu a luat cu el şi nişte ţuică, circa ¼ din care Poenăreanu ne-a servit cu câte un păhărel de ţuică. După circa 20', Sorescu Nicolae a căzut pe spate şi a adormit. Am plecat şi l-am condus pe Poenăreanu până la domiciliu. M-am reîntors şi am găsit pe Sorescu Nicolae şi pe Arnăuţoiu Petre dormind; aceasta se întâmpla pe la orele 1. Dimineaţa, am fost arestaţi de către organele Securităţii de stat". [Dosar 1238, vol. 43].

În «Procesul verbal de interogatoriu din 9 februarie 1959», Toma Arnăuţoiu detaliază scena căderii lor în capcana întinsă de Securitate cu sprijinul unui „devotat coleg şi prieten" al său, pe care refuză, parcă, să-l mai numească pe numele de botez – semn al unui dispreţ profund faţă de un trădător al cauzei pe care însuşi Grigore Poenăreanu o susţinuse, aparent, cu ardoare, timp îndelungat...

„M-am dus şi am condus pe Poenăreanu până aproape de casă, fiind ora 24; m-am întors la Arnăuţoiu Petre pe care l-am găsit dormind, aproape înţepenit. Am tras de el şi l-am zgâlţâit, fără să-mi dau seama ce are, şi, văzând că nu se poate scula, am căzut şi eu alături de el. Aceasta s-a întâmplat pe la ora 1. Îmi mai aduc aminte că la ziuă au apărut mai multe siluete, eu fiind ridicat în picioare, striga ceva, am rupt-o la fugă şi am auzit împuşcături – rafale de pistol automat. Nu ştiu ce s-a mai întâmplat că m-am trezit la arestul Securităţii din Piteşti". [Dosar 1238, vol. 43].

În declaraţia sa din cursul interogatoriului din 2 februarie 1959, Petre Arnăuţoiu completează confesiunile fratelui său, amintind că Grigore Poenăreanu fusese la Bucureşti, dar nu luase legătura cu preotul Nicolae Andreescu, „pentru că a aflat de la alte persoane că era realizată (regizată ?!) internarea acestuia în spital". În acea noapte, a asistat la arestarea lui Toma Arnăuţoiu, reuşind, pentru moment, să fugă. Motivează de ce Toma Arnăuţoiu nu a folosit armamentul: pentru că era departe de el ! (avea asupra sa un pistolet Walter cal. 9 mm şi un automat Smeyer), iar el, un pistolet Parabelum cal. 9 mm...

„După arestarea lui Toma Arnăuţoiu, eu m-am retras în direcţia nord, spre comuna Corbi. După ce am parcurs circa 1 km, staţionând în marginea Râului Doamnei, am fost descoperit şi am trecut Râul Doamnei prin apă, fugind în direcţia est, spre versantul Scondile. După ce am mers circa 600 m, ajungând într-un platou, la un moment dat, am fost somat cu focuri de pistol de către o persoană civilă care se găsea la o distanţă de circa 100 m în urma mea. La somaţia acestuia, eu am scos pistolul, şi pistolul fiind înarmat, am luat poziţie de tragere, în care timp persoana ce mă urmărea s-a ferit, nemaivăzând-o. Totuşi, eu am tras în direcţia aceea, dar arma a avut rateu – propriu-zis, cartuşul nu a luat foc. Am eliminat cartuşul rateu, am înarmat din nou pistolul şi am tras în aceeaşi direcţie. Rezultatul a fost acelaşi, cartuşul neluând foc. Am eliminat şi pe acesta şi, înarmând din nou pistolul, am continuat să fug, schimbând direcţia către est... Am mai parcurs iarăşi vreo 400 m şi m-am ascuns într-un boschet, aşteptând ca organele ce mă urmăreau să treacă neluând în seamă acel loc. Însă, fiind observată dispariţia mea într-un loc anume, locul acela fiind luat sub pază, am fost nevoit ca, la aducerea câinilor de urmărire, să mă ridic din boschet şi, astfel, să fiu arestat. Precizez că, de această dată, nu am mai folosit pistolul. De aici, la

cererea organelor de stat, am condus aceste organe la locul unde aveam bordeiul, pentru arestarea şi a celorlalţi doi – respectiv, Jubleanu Constantin şi Plop Maria. La strigătul meu şi la somaţia organelor de stat, Plop Maria a ieşit din bordei împreună cu copilul şi coborând pe scară a fost arestată, când a ajuns jos. Privitor la comportarea lui Jubleanu Constantin, am fost de faţă când, la somaţiile făcute, în loc să se predea, a deschis foc de armă şi am văzut că a rănit o persoană din cadrele M.A.I. După aceea, nu cunosc ce s-a mai întâmplat, deoarece am fost transportat la locul de detenţie"... [Dosar 1238, vol. 44].

Sentinţa nr. 107 sintetiza, în maniera cunoscută, „operaţiunea de lichidare" a Grupării de partizani din zona versanţilor sudici ai Munţilor Făgăraş: ***„Chiar şi cu ocazia operaţiunii de lichidare a bandei, care a avut loc în luna mai 1958, deşi îşi dădeau seama că nu au nici o posibilitate de scăpare, au fost folosite armamente. Astfel Arnăuţoiu Petre, încercând să fugă din încercuire, a tras cu pistolul asupra organelor de Securitate care îl urmăreau, dar arma de care se folosea având mai multe incidente de tragere nu a putut funcţiona. Teroristul Jubleanu Constantin, surprins la bordeiul în care banda se adăpostea de mai mult timp (situat în punctul «Râpile cu brazi»), nesupunându-se somaţiei de predare, a deschis foc de armă asupra organelor Securităţii rănind grav pe lt. maj. Enache Aurică. În urma schimbului de focuri ce a avut loc, teroristul Jubleanu Constantin a fost împuşcat mortal".*** [Dosar 1220/59].

Mult mai detaliat, planul diabolic de prindere a partizanilor este prezentat în «Sinteza acţiunii de depistare şi prindere a bandei Arnăuţoiu din regiunea Piteşti» [Dosar nr. 10764/1959]. Potrivit acesteia, „Deoarece la fiecare întâlnire, agentul «Marinache Gh.» [Grigore Poenăreanu, n.n.] ducea bandiţilor alimente şi ţuică pe care le consumau împreună la locul întâlnirii, s-a hotărât ca, la întâlnirea fixată pentru data de 19/20 mai 1958, dată la care organele Securităţii Statului trebuiau să acţioneze pentru capturarea bandei, agentul să le ducă 2 kg de ţuică şi o gustare. În imediata apropiere a casei agentului, la domiciliul unui om cinstit, a fost introdusă o echipă care trebuia să acţioneze conform planului, iar în comuna vecină, încă de cu noapte, a intrat un camion camuflat cu circa 30 ofiţeri, cu armamentul necesar şi câini de urmărire... La casa unde a fost introdusă prima echipă de operaţii, a fost instalat şi un post de recepţionare a semnalelor pe care urma să le dea agentul la ora când trebuia acţionat.

Cu două zile înainte de operaţie, ofiţerul care ţinea legătura cu agentul căra lemne cu un camion de la IRTA, şi, în felul acesta, el ţinea legătura cu agentul, instruindu-l asupra modului cum trebuie să acţioneze şi asupra felului cum trebuiau folosite aparatele ce i-au fost încredinţate. Pentru orice eventualitate, agentul a fost instruit ca, pe lângă folosirea aparatului, în geamul din stradă, să pună şi un consemn care să poată fi observat de ofiţerii noştri.

Pentru a nu-i fi teamă, agentul a fost asigurat că, în imediata lui apropiere, se găsesc organele noastre care vor acţiona prompt şi, deci, el să aibă toată încrederea că va fi apărat. La întâlnirea fixată de agent, au venit numai bandiţii Toma şi Petre Arnăuţoiu, Plop Maria şi Jubleanu Constantin rămânând la bordei (ca măsură de precauţie, bandiţii obişnuiau să plece câte doi, iar ceilalţi doi să rămână la bordei).

Pentru a semnaliza prezenţa bandiţilor la stâna lui Sorescu, agentul a fost instruit ca, după un consum minimum de ţuică, să simuleze că e beat şi că i-a venit rău (fiind alcoolic, bandiţii cunoşteau că nu rezistă mult la băutură). În această stare, el trebuia să ceară să fie dus acasă de bandiţi – lucru care se mai întâmplase şi cu ocazia altor întâlniri.

Planul s-a desfăşurat conform prevederilor, agentul s-a „îmbătat" după puţin timp, iar bandiţii l-au dus acasă şi s-au înapoiat pentru a termina ţuica ce mai rămăsese. Agentul a dat consemnul de prezenţa bandiţilor la stână. Între timp, bandiţii au băut în continuare, iar „ţuica fiind foarte tare", şi-a făcut imediat efectul; banditul Toma Arnăuţoiu a adormit, iar Petre Arnăuţoiu şi Sorescu erau în stare de inconştienţă aproape totală.

Încercuirea stânei de organele care operau i-a trezit oarecum pe bandiţi. Ei au încercat să se apere, dar fără să reuşească, cu tot armamentul pe care-l aveau asupra lor. Banditul Petre Arnăuţoiu, care era puţin mai lucid, a reuşit totuşi, pentru moment, să iasă din încercuire şi să se ascundă în nişte boscheţi; el, însă, a fost prins imediat.

Petre Arnăuţoiu a declarat locul unde se află bordeiul şi împreună cu grupul de operaţii s-a deplasat la circa un km şi jumătate de locul acţiunii, în punctul numit «Râpile Dracului», unde bandiţii îşi construiseră un nou bordei. Întreaga zonă din jurul bordeiului a fost încercuită; după somaţii îndelungate, Maria Plop s-a predat, coborându-se din bordei împreună cu copilul ei în etate de doi ani. Banditul Jubleanu Constantin a refuzat să se predea şi a deschis foc asupra organelor noastre”... [Dosar 1238, vol. 43].

Varianta din «Sinteză» relevă implicarea agentului Securităţii, Marinache Gh., despre racolarea căruia se va relata în consemnarea versiunii cu circulaţie zonală, mult mai credibilă, totuşi, fiindcă a fost „culeasă” de la martori oculari, participanţi la atacul bordeiului de la Râpile cu Brazi din Poenărei.

Versiunea reprodusă din «Mărturia» studentului Cornel Drăgoi, fiul preotului martir Ion Drăgoi din Nucşoara, constituie, prin excelenţă, o mărturie intrată în conştiinţa localnicilor asupra ultimelor clipe de libertate ale membrilor grupării de partizani: „Versiunea cea mai plauzibilă este că a fost, la Corbşori, un boiernaş, Vică Poenăreanu, care a avut un băiat, Grigoriţă, şi băiatul ăsta i-a ajutat mult pe băieţii noştri.

Dar în momentul când Securitatea a fost sigură că Grigoriţă ştie ceva de ei şi că i-a ajutat, a făcut presiuni asupra lui şi se pare că a cedat, până la urmă. Nu s-a supărat nimeni pe el, deşi se pare că el le-ar fi dat băutura aia cu narcotice ca să-i prindă. Ş-atunci, a fost uşor să-i înconjoare acolo, la stână. Cu Toma s-au luptat, Petrică a reuşit să fugă, dar, turmentat, când a trecut prin Râul Doamnei, şi-a udat pistolul. L-au prins cu câinii. Nici n-a putut să tragă. Că, era simplu: dacă mergea pistolul, împuşca câinele şi gata.

Tomiţă se pare că a fost rănit în luptă şi, până să-l prindă pe Petrică, l-au dus la stâncă şi el a strigat la Tică Jubleanu şi la Maria că gata, i-a prins.

Maria Plop a coborât cu fata, dar Tică a rămas şi a tras în ăştia de afară. El a vrut mai întâi pe Petrică să-l împuşte, cred. El n-a ştiut ce s-a întâmplat, cum au căzut ei. Ce-a zis – ăştia s-au predat şi mă iau viu şi pă mine.

Şi acest ţăran cred că i-a bătut puţin pe toţi la fund; ca să nu bage pe nimeni şi ca să nu aibă necazuri, şi-a păstrat pentru el ultimul cartuş...

Ş-ăştia, securiştii, s-au pupat; unu' s-a legat cu frânghie şi i-a dat drumul de sus, că Tică tăiase scara de frânghie. Şi înainte să se dea pe frânghie în jos s-au pupat, hai coboară, eşti erou. Intră peste ăla, în grotă, şi-l găseşte mort acolo. Însă nenorocirea... Au găsit şi caietul. Da !... Păi, de exemplu, s-au întâlnit cu un băiat în munte şi ăla n-avea ce să le dea. O ţigară ai ?... Avea şase ţigări într-un pachet... Şase ani i-au dat.”.

[Fragment reprodus din volumul
«Epopeea rezistenţei anticomuniste din Poenărei-Muscel», de Grigore Constantinescu]

Maria Plop a coborât cu fata...

CRUCEA EROILOR REZISTENTEI ARMATE ANTICOMUNISTE DIN MUNTII FĂGĂRAS

Conştientizând adevărul rostit de către marele istoric Nicolae Iorga: „Neamul românesc devine etern prin cultul eroilor", Colegiul organizator al primei întâlniri din anul 2004 a fiilor satului desfăşurate sub genericul «Poenărei – străbuna vatră natală» şi-a propus ca obiectiv prioritar ridicarea unei imense cruci închinate eroilor Rezistenţei armate anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, pe Dealul Toaca, vârful cel mai înalt de pe golul Poenăreilor, cu vizibilitate maximă în zonă, în apropierea locului unde au fost prinşi, prin trădare, ultimii partizani ai Grupării «Haiducii Muscelului» care au luptat pentru libertate şi pentru înlăturarea dictaturii comuniste din România, pentru ca, în memoria colectivă a românilor, amintirea lor şi a susţinătorilor lor martirizaţi în anchetele Securităţii să dăinuiască în veci.

S-a ales, ca loc de amplasament al crucii, zona „Lacul Roşu", mai precis, vârful acesteia, la circa 200 de m vest de bordei, acolo unde partizanii efectuau observaţii permanente asupra mişcărilor de trupe, întrucât spaţiul precizat permitea o perfectă vizibilitate spre drumul judeţean Piscani-Domneşti-Nucşoara şi drumul naţional Curtea de Argeş-Domneşti-Câmpulung-Muscel, rute utilizate frecvent de armată şi de Securitate, prin Valea Râului Doamnei, către Munţii Făgăraş.

Dificultatea transportării unei imense cruci de lemn, înalte de circa 15-20 m, la locul amplasamentului acesteia a constituit o preocupare a proiectantului, ing. Constantin Samoilă, care ar fi preferat un metal de construcţie uşor, eventual, aluminiu, material ce permitea transportarea şi asamblarea pieselor constituente pe locul fixat. Impedimentul procurării acestui material extrem de scump l-a determinat pe proiectant să renunţe la ideea sa, deşi rezistenţa aluminiului în timp şi strălucirea sa reprezentau două argumente pro incontestabile. Pentru ca monumentul în formă de cruce să fie vizibil pe o arie extinsă, s-a procedat la „îngemănarea unor cruci" care, privite dinspre sud, est, sau vest să nu ofere imaginea unei simple coloane verticale, ci imaginea perfectă a unei cruci de formă latină. Definitivarea ansamblului a implicat, astfel, efectuarea unor studii de perspectivă în spaţiu rezolvate cu succes de către proiectant.

Din păcate, acest generos proiect nu s-a putut realiza până în prezent, din diverse cauze obiective, invocându-se, printre altele, costurile unei asemenea operaţiuni de amploare, imposibil de a fi asigurate de un sat a cărui populaţie gravitează în jurul a o sută de locuitori permanenţi. Într-o asemenea situaţie insurmontabilă, consider că o soluţie viabilă ar fi preluarea unui model adoptat cândva de edilii Braşovului care au marcat vizibil cu brazi plantaţi numele oraşului lor într-o zonă defrişată.

Imaginea unei cruci uriaşe realizate prin plantarea, sub această formă, a unor brazi pe pajiştea în declivitate accentuată a poienei de la Lacul Roşu, vizibilă de la circa 15 km, din teritoriul comunei Pietroşani şi de pe şoseaua naţională dintre Câmpulung-Muscel şi Curtea de Argeş ar reprezenta o modalitate accesibilă sub raport financiar de a marca locul ultimului adăpost al ultimilor partizani din Gruparea «Haiducii Muscelului».

O cruce a partizanilor vizibilă de la mare distanţă ar constitui un reper sacru al eroismului lor perpetuând, în zonă, ideea că ei şi susţinătorii lor au murit pentru libertate în lupta împotriva comunismului.

Sper ca viitoarele Întâlniri ale fiilor satului Poenărei să se desfăşoare lângă acest obiectiv memorial de rezonanţă naţională, în cadrul feeric al naturii de la Lacul Roşu. Ar fi o întâlnire mult mai motivată, întrucât, prin acest însemn al credinţei strămoşeşti, s-ar întipări, în minţile generaţiilor prezente şi viitoare din zonă şi nu numai, uriaşul tribut de sânge dat de neînfricaţii fii ai satului Poenărei căzuţi în lupta pentru reîntronarea libertăţilor democratice în România.

Pentru a se conferi monumentului memorial individualitate, textele inscripţionate pe plăci metalice fixate pe un mic obelisc de beton vor cuprinde referiri sumare la rolul mişcării de rezistenţă anticomunistă în istoria României:

Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş – organizată şi coordonată de către colonelul Gheorghe Arsenescu din Marele stat major al armatei regale române – se situează, prin intensitatea operaţiunilor organizate, prin durata considerabilă a activităţii grupului de partizani [1948-1958] şi prin aria geografică în care au acţionat membrii săi, între manifestările antitotalitariste de amploare din România. Rezistenţa armată anticomunistă a fost un fenomen spontan, având ca ţel comun acela de a nu se supune consecinţelor comunizării României. Formaţiunile de partizani nu reprezentau o ameninţare majoră pentru puterea comunistă, deşi atâta vreme cât rămâneau în libertate subminau pretenţia regimului de a deţine controlul deplin al ţării. Formaţiunea care a supravieţuit cel mai mult a fost cea a «Haiducilor Muscelului».

În această luptă inegală împotriva regimului de teroare comunist, satul Poenărei – care a fost ultimul adăpost al partizanilor din gruparea «Haiducii Muscelului» – a dat un uriaş tribut de sânge.

Au fost **condamnaţi la moarte** şi seceraţi de gloanţele regimului comunist, la Închisoarea Jilava, în crunta noapte de 18/19 iulie 1959:

† **ANDREESCU N. NICOLAE** [n. 20 februarie 1918] – preot;
† **CONSTANTINESCU GH. IOAN** [n. 19 octombrie 1906] – preot;
† **POPESCU GH. GHEORGHE** [n. 12 aprilie 1902] – învăţător;
† **SORESCU I. NICOLAE** [n. 23 iulie 1900] – agricultor.

Au fost **condamnaţi la ani grei de detenţie** vrednicii de pomenire luptători pentru libertate din Poenărei:

† **ANDREESCU N. MARIA** [n. 28 ianuarie 1923] – soţia preotului Nicolae Andreescu; 15 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **CONSTANTINESCU GR. JUSTINA** [n. 12 aprilie 1912] – soţia preotului Ioan Constantinescu; 15 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **CONSTANTINESCU-PREDUŢ I. IULIANA** [n. 16 iunie 1929] – profesoară, fiica preotului Ioan şi a Justinei Constantinescu; 12 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii. Arestată, deşi era gravidă în luna a şaptea, a născut, în Închisoarea Văcăreşti, o fetiţă: Justina-Libertatea, la 18 septembrie 1958;

† **DIACONU I. IOAN** [n. 10 noiembrie 1925] – agricultor; 15 ani închisoare corecţională;

† **ILIESCU N. NICOLAE** [n. 2 septembrie 1912] – agricultor; 18 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **NĂSTASE GR. ECATERINA** [n. 24 martie 1901] – casnică; 12 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **POPESCU GH. GHEORGHE** [n. 10 martie 1931] – student, fiul învăţătorului Gheorghe şi al Mariei Popescu; 8 ani închisoare corecţională;

† **POPESCU GR. MARIA** [n. 15 iulie 1908] – soţia învăţătorului Gheorghe Popescu; 8 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **SORESCU GR. MARIA** [n. 15 iulie 1905] – soţia baciului Nicolae Sorescu; 3 ani închisoare corecţională şi confiscarea totală a averii;

† **SORESCU N. GHEORGHE** [n. 2 august 1925] – fiul baciului Nicolae şi al Mariei Sorescu, agricultor; 7 ani închisoare corecţională şi confiscarea totală a averii.

† **DEACONU GR. ION** [n.1925] arestat, din eroare, datorită asemănării de nume cu Diaconu I. Ioan, şi care, la numai o lună de la eliberare, a decedat, din cauza regimului de teroare din cursul interogatoriilor de la Securitate.

- **MARINESCU V. ALEXANDRU** [n. 17 septembrie 1929], bacalaureat; condamnat la 20 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii.

Jertfindu-vă sub steagul sfânt
al patriei, prin timp, durate,
aţi semănat acest pământ
cu dor nestins de libertate !

Pe o altă placă, va fi inscripţionat textul:

Bordeiul de la Râpile cu Brazi – situat la circa 200 m est – a fost, timp de şase ani [1952-1958], ultimul adăpost al partizanilor: **PETRE ARNĂUŢOIU**, **TOMA ARNĂUŢOIU**, **CONSTANTIN JUBLEANU**, **MARIA PLOP** şi al fiicei acesteia, **Ioana-Raluca**, născută în bordei.

POENĂREI, REPER DE ETERNITATE

Oaspeţi dragi pe plaiurile noastre natale, participanţi la Manifestarea cultural-artistică anuală «Poenărei – străbuna vatră natală» au consemnat, în cronica de aur a acestei aşezări muscelene, impresii de neuitat, ce conferă satului martir Poenărei aura unui reper de eternitate în istoria neamului românesc.

Satul acesta, Poenărei, pitit printre dealuri şi sub munţi, răsărit parcă dintr-o sămânţă purtată de vânt, însingurat ca o stâncă ţâşnită din valuri, ce părea sortit să rămână închis în el pentru veşnicie. Cu preoţii şi dascălii lui, care veneau şi se statorniceau în sat după terminarea studiilor, cu cizmarii, dogarii, tăbăcarii, rotarii, zidarii, băcanii, fierarii, croitorii, tâmplarii, sobarii, cârciumarii, ţesătoarele de plocade, de covoare, fote şi bete, „pictoriţele cu acul" în decorarea iilor şi toţi ceilalţi meseriaşi de care era nevoie într-o aşezare umană atât de izolată.

Nu lăsaţi să moară satul românesc, de atâtea secole leagăn al unui popor care nu trebuie să dispară de pe harta lumii !...

MARIN IONIŢĂ, scriitor

GHEORGHE PĂUN, academician

Aş face o plecăciune spre Râpile cu Brazi, fiindcă ştiu o parte din istoria lor. Toată admiraţia pentru oamenii locului, dar aş face o ipoteză, ţinând cont şi de aşezarea de pe vârful dealului: aici, sunt daci liberi, nu romano-daci, pentru că nici comunismul nu a reuşit să-i îndoaie prea uşor fiind ultimul loc unde ei au rezistat. E un lucru deosebit şi se vede asta şi din modul în care s-au organizat astăzi, când mulţi fii s-au întors la vatră.

Văzând aşezarea Poenăreilor şi a localităţilor din jur, poţi înţelege deplin de ce libertatea a fost idealul permanent al oamenilor. Cerul se sprijină pe înălţimi, oferind oamenilor libertatea de mişcare, de gândire, de odihnă, posibilitatea adăpostirii, fără a se crea simţământul pe care-l are locuitorul de la câmpie – acela de a se simţi „strivit" de imensitatea cerului.

DORU CĂPĂTARU – istoric de artă

Am fost prima oară la Poenărei, în 2008. E un loc care ne-a amintit de copilărie, încărcat de istorie, ce păstrează vie memoria celor care au luptat pentru libertate... O dată ajuns acolo, e imposibil să nu rămâi vrăjit de frumuseţea locurilor neatinse de modernismul anilor pe care îi trăim şi-ţi doreşti să revii să guşti iar şi iar din fructele proaspete care abundă pe dealurile verzi...

DRAGOŞ BUCUR, actor bucureştean

Vin pentru rezonanţa acestui sat şi, dacă vreţi, este şi o chestiune de conştiinţă naţională, pentru că, în acest loc, s-a scris o parte din istoria de după război a acestei ţări. Aici, au fost, probabil, ultimii români adevăraţi care au vrut şi au putut să reziste comunismului. De asta, sunt în Poenărei !...

GHEORGHE NICUŢ, primarul Municipiului Curtea de Argeş

A fost o zi de înălţare sufletească şi de satisfacţii nebănuite, pentru că am călcat plaiuri încărcate de istorie şi patriotism românesc şi blagoslovite cu români adevăraţi care, ca în multe alte zone ale ţării, au sfinţit aceste locuri.

NIC. PETRESCU, epigramist

Am venit cu mult drag în această vatră de românitate, în care comunismul a avut un bastion potrivnic, pentru a cinsti memoria celor care s-au jertfit pentru liniştea noastră de astăzi... Şi prin lupta lor, soarele libertăţii patriei n-a putut fi întunecat pe vecie de norii crivăţului distrugător stârnit din Răsăritul bolşevic...

Martirilor anticomunişti din Poenărei li se cuvine suprema noastră recunoştinţă...

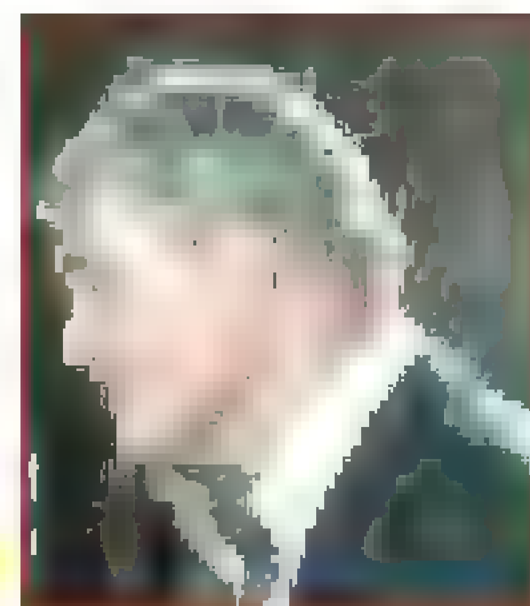
IONEL CRISTESCU, scriitor

Rar mi-a fost dat să văd o comunitate aşa de mică cum este cea de la Poenărei-Corbi, cuprinsă de o efervescenţă nemaivăzută, organizând, iniţial, în august 2004, cu sprijinul efectiv al primarului Mihai Ungurenuş, Întâlnirea fiilor satului. O revistă, «Poenărei – străbuna vatră natală», cum nu găseşti multe în ţară dedicată unei comunităţi, o biserică deosebit de frumoasă care îi reuneşte ca un magnet pe localnici şi pe cei plecaţi din sat, o şcoală, dar şi un muzeu istorico-etnografic local care îţi aduce aminte de înaintaşi şi care stă mărturie unei realităţi ce continuă să inspire şi să fascineze. Închei această scurtă incursiune în spaţiul spiritual al acestui străvechi sat muscelean, cu urarea regretatului actor Gheorghe Dinică, cel care, ani de-a rândul, a participat în Poenărei, la Întâlnirea cu fiii satului: „Urez tuturor oamenilor care sunt aici, la Poenărei, să aibă multă sănătate şi o viaţă bună şi să mai lăsăm că *o să vedem noi*. Să înceapă, de acum, a-şi schimba nivelul de trai, pentru că e păcat ca lumea asta inteligentă şi cu un suflet frumos să nu se simtă mai bine.”.

SORIN MAZILESCU, director C.J.C.P.C.T. Argeş

Un autor francez scria că „Un popor există când memoria rămâne vie”, iar Fiii satului Poenărei ilustrează, cu simplitate şi naturaleţe, o continuitate palpabilă între vii şi morţi. Satul Poenărei mi-a oferit privilegiul de a mă simţi ca un frate în mijlocul acestor fideli moştenitori ai memoriei eroilor lor. Sacrificiul acestora din urmă nu a fost inutil !...

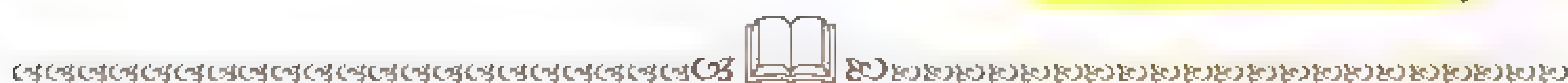

LUC-GILLES GALLIEZ,
politolog, Franţa

Privind retrospectiv, în atmosfera apăsătoare ale anilor ’58-59, două lumi se înfruntau, cea a partizanilor, a apărătorilor libertăţii şi credinţei şi cea a „omului nou”, comunist. O luptă armată, o luptă dârză se ducea pe aceste plaiuri. O luptă inegală. O luptă curajoasă până la sacrificiul suprem din partea partizanilor. O luptă, din păcate, văzând condiţiile politice de atunci, sortită, de la început, eşecului. De aceea, era cu atât mai onorabilă, din partea celor care apărau nişte valori umane şi naţionale, care nu voiau să accepte compromisul şi minciuna. Au crezut până în ultima clipă în idealul lor de viaţă, idealul părinţilor, străbunilor, idealul neamului nostru românesc, dragostea de ţară şi de Dumnezeu. Erau oameni curajoşi ! Mulţi au fost cei care au pătimit de inumanitatea şi bestialitatea regimului ateo-comunist. Regim care i-a aruncat în închisori, întemniţându-i mai întâi, martirizându-i apoi, pentru a-i masacra în final. În noaptea de 18 spre 19 iulie 1959, i-au împuşcat şi i-au abandonat probabil într-o groapă comună de a cărei existenţă nu-şi mai amintesc, privând în felul acesta familiile – care le-au mai rămas – să-şi poată face doliul creştin. Morţii au nevoie de amintirile viilor !... De aceea, această manifestare a «Fiilor satului Poenărei», în afară de importanţa ei artistico-culturală, este, pentru mine, un omagiu adus «Eroilor satului» de către Fiii satului !...

VIOREL BINDEA, cineast

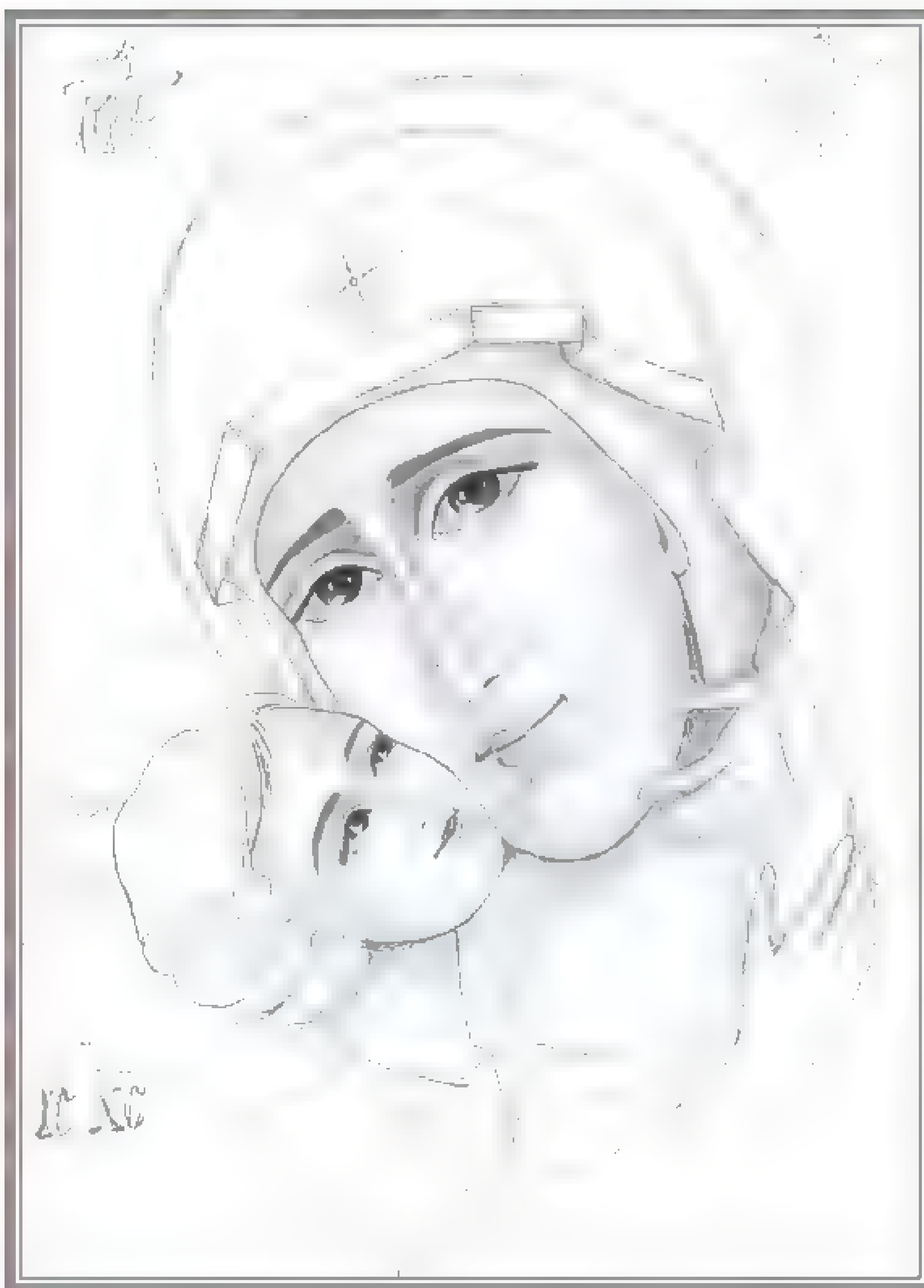

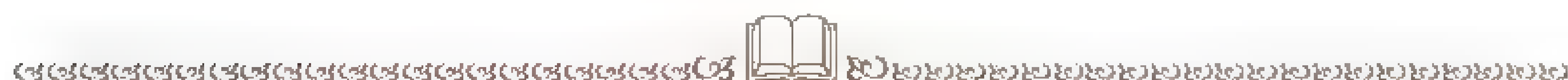
Rugăciune

de **Mihai Eminescu**

Noi, ce din mila Sfântului
Facem umbră pământului,
Rugămu-ne 'ndurărilor,
Luceafărului mărilor,
Ascultă-a noastre plângeri,
Regină peste îngeri;
Din neguri, te arată,
Lumină dulce, clară,
O, Maică Preacurată
Și pururea Fecioară,
Marie !

Crăiasă alegându-te,
Îngenunchem, rugându-te
Înalță-ne, ne mântuie
Din valul ce ne bântuie.
Fii scut de întărire
Și zid de mântuire;
Privirea-ți adorată
Asupră-ne coboară,
O, Maică Preacurată
Și pururea Fecioară,
Marie !

Tezaurul tradiţiei

PORTUL POPULAR DIN POENĂREI

„Satul este sanctuarul unde se păstrează manifestarea de viaţă a poporului românesc.”. – DIMITRIE GUSTI –

Element constitutiv al patrimoniului cultural naţional, portul popular reprezintă, în esenţa sa, un autentic document istoric, un reper al identităţii şi al spiritualităţii neamului românesc. Formă a culturii tradiţionale, portul popular prezintă, prin varietatea motivelor ornamentale realizate într-o amplă gamă cromatică, valenţe artistice remarcabile. Portul popular tradiţional din Poenărei se integrează, prin caracteristicile sale, portului popular muscelean. Prin decoraţia sa amplă, costumul popular femeiesc din Muscel a influenţat considerabil dezvoltarea costumului naţional din ţara noastră.

Tezaur de frumuseţe şi creativitate, portul popular tradiţional din localitate s-a păstrat ca o nepreţuită comoară în luminile şi în negurile veacurilor. Moştenit de la strămoşii geto-daci, portul popular din Poenărei era confecţionat din: in, cânepă şi lână – materiale prelucrate de către femei în gospodăriile lor, industria casnică textilă cunoscând, de-a lungul secolelor, o continuă dezvoltare în satul durat din străvechimea neamului românesc pe valea Râului Doamnei. „Toate cămăşile, iile, fotele, cioarecii, zeghiile, mărămile se confecţionau în casă din cânepă, bumbac, lână şi borangic. Acesta este costumul ţărănesc ce face admiraţiunea tuturor oamenilor cunoscători.”. [Marele dicţionar geografic, vol. IV, p. 434].

Costumul popular femeiesc din Poenărei, a cărui linie structurală este dată de fota înfăşurată strâns pe corp, cuprinde ca elemente constituente: fota simplă învărgată sau fota aleasă cu fir şi lână, ia în „ciupage”, cu ornamente predominant geometrice, dar şi florale, realizate din fir auriu şi arnici sau mărgele, culorile dominante fiind roşul şi negru. Costumul popular tradiţional feminin avea, în componenţa sa, următoarele piese vestimentare: ia cu poale, fota, marama, betele, lăibărica, bunda. Confecţionată din pânză de casă ţesută în două iţe, ia este formată din două părţi: trupul şi poalele. Ea prezintă o cusătură bogată, realizată cu ajutorul unor materiale cumpărate din comerţ: lânică, mătase, fir de argint sau de aur şi fluturi. Fota – de formă dreptunghiulară – se înfăşura strâns în jurul şoldurilor cu ajutorul betelor ţesute, din lână, în casă, împodobite în diverse motive decorative, în special, geometrice. Lucrată, în vechime, de obicei, în patru iţe, fota s-a ţesut ulterior, în două iţe – acest tip fiind denumit local „fotă scorţară”, întrucât se ţesea precum o scoarţă, piesă constitutivă a decorului interioarelor tradiţionale din sat. Sub raport cromatic, fota este complet neagră sau amplu ornamentată, împodobirea „cu culori” efectuându-se prin ţesătură, sau prin „alesul cu mâna” la război, motivele decorative predominante fiind cele geometrice realizate din îmbinări de forme romboidale, dar şi florale. În formarea registrului decorativ al fotei, culorile preferate sunt, de regulă, roşul, albastru, verdele şi galbenul. Aspectul decorativ al costumului femeiesc este amplificat prin brâuri sau bete ornamentate geometric. O particularitate a vechiului costum femeiesc o constituia prezenţa unui brâu roşu, peste care poenărencele se legau cu bete multicolore, pentru a-şi

încinge, cât mai strâns, mijlocul. Marama constituie o excelentă piesă de împodobire a capului, confecţionată dintr-o ţesătură extrem de subţire din borangic. Element component al costumului de sărbătoare, marama prezintă ornamente florale sau geometrice, realizate din bumbac sau din mătase în culorile: roşu, galben, albastru, cu fir argintiu sau auriu. Ţesătura de păianjen a maramelor estompează, datorită albului strălucitor, culorile vii risipite din belşug pe ii şi fote, conferind poenărencelor o evidentă notă de distincţie.

„Ornamentul capului la femei este acelaşi ca la fete, cu deosebire că se adaugă marama. Pe piept, poartă sfanţi, ruble, sau rubiele, aranjate în două sau trei rânduri semicirculare." [Marele dicţionar geografic, vol. IV, p. 435].

În sezonul rece, vestimentaţia femeilor era completată cu un mintean confecţionat din lână sau cu un cojoc bogat înflorat. În picioare, femeile din Poenărei purtau opinci, iar, pe deasupra obielelor, de la gleznă până la genunchi, aveau pâslari lucraţi din pănură albă, care se numeau „tureci". „Femeile nu poartă capul dezvelit niciodată, fie chiar prin casă, ba încă se feresc mult ca atunci când îşi pieptănă părul capului să nu fie zărite cu capul dezvelit, chiar de bărbaţii lor" – observa, la sfârşitul secolului al XIX-lea, C. Alessandrescu. Ele poartă, pe cap, ştergar. În sărbători, poartă marama de borangic cu fel de fel de alesături în războiu. Femeile tinere lasă părul de atârnă pe spate, împletit în una sau două coade; iar cele mai bătrâne îl strâng pe creştetul capului formând o ridicătură sub maramă, numit conciu.".

Costumul popular bărbătesc din Poenărei – prin structura sa: cioareci strâmţi din dimie albă, cu croi în cusătură „aleasă", cămaşă cu poale strânsă, la mijloc, în chimir – îşi are rădăcinile în străvechiul fond cultural traco-dacic, constituind el însuşi o dovadă neîndoielnică a continuităţii în acest spaţiu mioritic. Mai puţin fastuos, caracterizat printr-o evidentă sobrietate, costumul popular bărbătesc din Poenărei confirmă, ca, de altfel, portul bărbătesc tradiţional din Muscel, constatarea pertinentă a scriitorului Alexandru Odobescu: „Când vedem pe Columnă veşmintele ce poartă dacii, nu ne putem opri a recunoaşte întrânsele chiar portul muntenilor noştri". Piesele constituente ale costumului bărbătesc tradiţional din Poenărei sunt următoarele: cămaşa bărbătească – de in sau de cânepă (ulterior, din bumbac) – împodobită cu cusături la gât, pe umeri, pe marginile mânecilor şi la poale. Cămaşa se încingea cu brâu de lână ţesut în casă sau cu chimir din piele cu ornamente ştanţate (cumpărat din târgul de la Câmpulung-Muscel), chimir, în care bărbaţii ţineau banii, amnarul şi cremenea – piatra de scăpărat pentru aprinderea focului. Iarna, peste cămaşă, bărbaţii purtau: un ilic, cojoc, sau zeghea lungă de lână.

Cioarecii aveau o croială asemănătoare cu iţarii sau izmenele şi erau confecţionaţi din dimie albă. Minteanul din ţesătură de lână completa vestimentaţia de iarnă a bărbaţilor din sat. Pe cap, locuitorii din Poenărei aveau, vara, o pălărie mocănească, iar iarna, o căciulă din blană de miel, de formă ţuguiată sau joasă, amintind căciula mocănească. În picioare, se încălţau cu opinci din piele de porc sau de viţel. Aşadar, unele piese de port popular erau confecţionate din in sau din cânepă. Cultivarea inului şi a cânepii constituia o îndeletnicire practicată de majoritatea femeilor din Poenărei, întrucât, din aceste plante, se prelucrau materialele necesare confecţionării vestimentaţiei tradiţionale.

Preoţii – care reprezentau, în optica sătenilor, o autoritate morală demnă de întreg respectul lor – obişnuiau să „controleze" modul cum oamenii din Poenărei se îmbrăcau şi cum îşi asigurau cele necesare traiului cotidian. Se obişnuia, astfel, ca, la data de 14 septembrie, de „Ziua Sfintei Cruci", atunci când preotul venea cu crucea în casele enoriaşilor, aceştia să pună pe masă: un fuior de cânepă sau de in gata pregătit pentru a fi prelucrat în război – numit, din această cauză, de localnici, „fuiorul popii". Era o ruşine

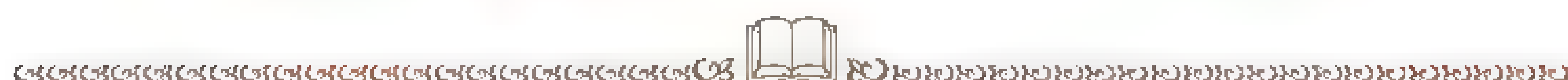
să nu poţi da „fuiorul popii"; de aceea, cultivarea inului şi a cânepii devenise o practică în sat, asigurându-se, în acest mod, o materie primă durabilă şi ieftină pentru confecţionarea vestimentaţiei localnicilor. Darea „fuiorului popii" a constituit un obicei cu adânc substrat social, care se generalizase în mai multe aşezări muscelene. Se credea, în popor, că, din „fuiorul popii", Maica Domnului ţesea o plasă sfinţită de care se agăţau, spre a fi salvate, sufletele nevinovate ale celor ce ajunseseră, din greşeală, în iad.

Pledând pentru continuitatea portului popular local, pe care îl considera „un element de marcă al propriei identităţi comunitare", preotul cărturar Ioan Constantinescu menţiona, printre altele, într-una dintre conferinţele sale intitulate «Obiceiurile strămoşeşti şi obiceiurile noastre», susţinută, în cadrul Cercului pastoral şi cultural de pe Valea Râului Doamnei, în Poenărei, la 23 ianuarie 1936: „Am început să ne lepădăm şi portul, şi obiceiurile noastre strămoşeşti... Uitaţi-vă, în timpul de faţă, în zi de sărbătoare, la hori sau la târguri, şi luaţi seama la femeile şi fetele noastre îmbrăcate de sus până jos în stămburi străine !... Unde mai sunt hainele de dimie sau de lână curată, lucrate de femeie în casă, unde mai sunt iile de in cusute cu râuri de toată mândreţea, sau cămăşile de cânepă ce se purtau odinioară, ca cele mai durabile şi cele mai sănătoase ?!... Un strămoş de-al nostru, dacă ar privi, astăzi, într-o zi de sărbătoare, hora satului, n-ar zice odată cu capul că suntem români, ci alte naţii !... Dar, chiar cântecele nu mai sunt cele din vechime, curate şi duioase, ci amestecate cu fel de fel de vorbe străine; melodia nu mai este cea curat românească, iar vorbele, de cele mai multe ori, au înţelesuri urâte şi scârboase...". [Ioan Constantinescu – *Obiceiurile strămoşeşti şi obiceiurile noastre, în revista «Poenărei – străbuna vatră natală»*, an IV, nr. 1(4), p. 26].

Această intervenţie „de la suflet la suflet" pentru conservarea nealterată a portului popular moştenit şi pentru respectarea integrală a datinilor strămoşeşti este de extremă actualitate, în condiţiile intensificării tot mai accentuate a racordării noastre spirituale la spaţiul european de cultură şi civilizaţie.

Familia pr. Grigore Poenăreanu [1900].

Abecedarul recunoştinţei:

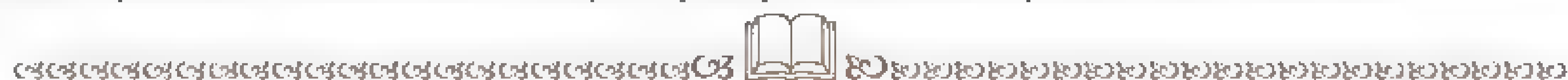
Învăţătorul MIHAI N. SCHITEANU

Nominalizând pe învăţătorii din Şcoala primară Poenărei care au instruit şi educat copiii satului de la înfiinţarea acestei instituţii de învăţământ până în anul 1921, renumitul inspector şcolar Constantin Rădulescu-Codin menţiona, printre alţii, pe: Constantin G. Dumitrache, Nicolae Isbăşoiu, I. Cornăţeanu, Mihai Alexandrescu, Petre N. Stănescu, Nae Andreescu, Gheorghe Ionescu, Laurenţiu Popescu, Mateescu, Diaconescu, Vasile Belizarie, D. D. Stanciu, Drag. Hera, Bratu, pr. Ionescu, Gheorghe Moisescu şi I. Hănescu, încheind lista acestor distinşi dascăli de şcoală cu Mihai N. Schiteanu.

În memoria celor care i-au fost elevi în satul Poenărei, imaginea învăţătorului Mihai Schiteanu s-a păstrat neştearsă ca o icoană scumpă a unui dascăl respectat pentru preocuparea de a da ţării oameni pregătiţi să mânuiască atât condeiul cât şi plugul în vreme de pace, dar care să ştie că trebuie să-şi jertfească, în timp de război, chiar şi viaţa pentru apărarea pământului sfânt al patriei unde s-au înălţat în luminile şi umbrele acestei lumi.

Nu întâmplător, în «Monografia satului Corbşori», satul său natal, profesorii Ion şi Maria Miu elogiază eroismul învăţătorului Mihai Schiteanu, „veteran al celor două războaie mondiale, ofiţer de rezervă, decorat cu înalte ordine militare, pentru că a dovedit bravură şi eroism în momentele grele ale luptelor", Brevetul 1558 clasa a II-a acordat prin Înaltul decret nr. 124 din 2 decembrie 1917, sub semnătura ministrului de război, generalul Iancovescu, „locotenentului în rezervă Schiteanu Mihai din Regimentul 2 Grăniceri" constituind o dovadă a „bravurii şi avântului cu care a condus plutonul la atacul cotei 789 de pe Dealul Coşna, din 31 iulie 1917". Spiritul de eroism dovedit de locotenentul Schiteanu Mihai din Regimentul 2 Grăniceri va fi remarcat la sfârşitul Primului Război Mondial, majestatea sa regele Ferdinand I conferindu-i, prin Brevetul nr. 2914 din 20 octombrie 1919, Crucea comemorativă a războiului 1916-1918 cu baretele Tg-Ocna. Antrenarea României în cel de-al Doilea Război Mondial va însemna pentru căpitanul în rezervă Schiteanu N. Mihai concentrarea pe front în Regimentul 8 Dragoş, dar şi o reconfirmare a eroismului său ostăşesc, prin acordarea, prin Înaltul Decret nr. 298/ 2 februarie 1942, a Ordinului Steaua României cu spadă în grad de cavaler cu panglica de Virtute Militară, „pentru curajul, devotamentul şi destoinicia cu care şi-a comandat compania în lupta de la Freudenthal din judeţul Timiş, la graniţa cu Serbia, în zilele de la 2 la 5 septembrie 1941".

Surprinzător de vii erau, la vreme de maturitate, amintirile elevei sale, Grigorescu Gr. Iustina, despre dascălul Mihai Schiteanu de la şcoala din sat: „Un om minunat, pe care-l aşteptam cu nerăbdare să bată la poarta curţii casei părinteşti, pentru că-i îndemna pe părinţi să mă trimită mai departe la învăţătură în oraş, fiindcă – le spunea dânsul – «O să vă facă mare cinste mai târziu... Pun mâna în foc c-o să fie, şi acolo, prima din clasă !»... Modest îmbrăcat, în cămaşă ţărănească albă, înflorată, cu pantaloni de şai întotdeauna călcaţi la dungă, cu pălărie, ori căciulă de miel, nu se deosebea vestimentar de săteni, iar graiul său potolit era ascultat mereu cu atenţie de oameni, ştiind să toarne în cuvinte înţelepciuni numai de el ştiute, culese din cărţi. Ne îndemna, ne obliga chiar să citim toate cărţile din biblioteca sătească şi, deseori, ne aducea din propria sa bibliotecă unele volume care îl pasionaseră şi pe dânsul, având, însă, întotdeauna grijă, să ne provoace la discuţii, pentru a-şi da seama dacă mesajul cărţilor a fost corect însuşit de noi. Credea în puterea lecturii de a influenţa vieţile oamenilor, cum credea în destinul său de dascăl, pe care şi l-a onorat, printr-un devotament exemplar, şi la şcoala noastră primară din Poenărei.".

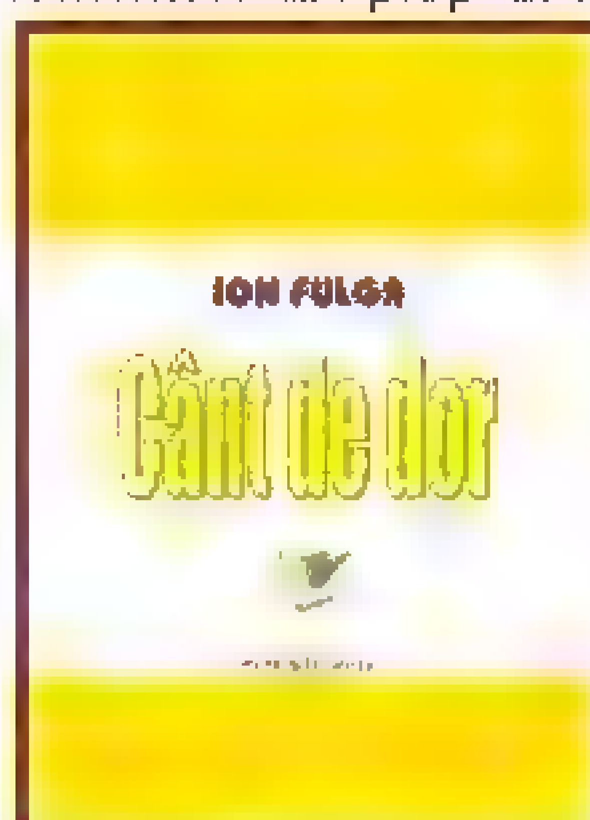

NE-A PĂRĂSIT UN RAPSOD DRAG:

ION FULGA

Fiu de ţărani harnici, ivit pe lume în anul 1935, în familia lui Gheorghe şi Victoriei Fulga din satul nucşorean Slatina, Ion Fulga a simţit, încă din tinereţe, fiorul sacru al poeziei, despre care filozoful român Vasile Conta afirma că este „sufletul intim al omului, cugetarea divină, puntea pe care poţi trece în lumea visului". Creaţia lirică a poetului Ion Fulga are rădăcini adânci în filonul de aur al poeziei populare româneşti. A fost un rapsod îndrăgostit de viaţă, de frumuseţea de nedescris a plaiurilor muscelene, cărora le-a închinat gânduri sensibile, încărcate de admiraţie şi de o pătimaşă dragoste.

Poetul popular Ion Fulga îşi rememorează propriul destin, într-un soi de „curriculum vitae", din care reproduc versurile: „Trec anii, parcă trec în zbor / şi vine vremea să mă-nsor; / dar nu am luat fată din sat, / cum obiceiul e din nat; / am luat o mândră de soţie, / din Poenărei, precum se ştie, / frumoasa lui Gheorghe Ilie; / că-i tânără şi zglobioară, / precum un pui de căprioară; / am dus-o acas', la Slatina, / şi-aşa-mi încep familia... // Ne potrivim parcă din fire; / ne înţelegem din privire !... / Apoi, după doi ani de zile, / copilul drag pe lume vine; / nevasta-mi naşte un băiat; / şi toţi din neam ne-am bucurat !.../ Mai trec vreo şase ani de zile / şi, iată, o fetiţă vine; / o fetiţă bruneţea, / mândră cum e maică-sa...". Buchetul de versuri intitulat «**Cânt de dor**» are în el mireasma pădurilor de brad, suflul tainic al vântului ce mângâie stâncile, trilul înălţat spre înaltul cerului al privighetorilor, dar, mai presus de orice, dragostea pentru sfânta libertate a munteanului, căruia codrul i-a fost întotdeauna frate... Sufletul său era încărcat de iubire pentru sat, pe care l-a simţit întotdeauna aproape. Ion Fulga a suferit sincer, trăind drama familiilor din Poenărei lipsite de libertate în timpul regimului comunist: „Poenărei, sat încercat, / ca un mărgean înşirat / pe poienile cu mure / şi coline de pădure... / Strămoşii de altădat' / un frumos nume ţi-au dat; / de tine, s-au îngrijit, / copiii toţi s-au şcolit, / dându-ţi ce ţi-a trebuit... / Doamne, ce frumos era / şi ce bine se trăia ! / Dar, cu vremea ce-a trecut, / foarte mulţi au dispărut / din cei ce i-am pomenit, / că pământu i-a-nghiţit; / unii, de moarte curată, / iar alţii, bătuţi de soartă: / au murit prin puşcării, / departe de-ai lor copii, / împuşcaţi de dictatură, / ce i-a condamnat cu ură, / că i-a găsit vinovaţi, / c-au ajutat nişte fraţi / nehrăniţi şi dezbrăcaţi / ce fugiseră în munţi, / nouă ani, poate mai mulţi, / izolaţi de-ntreaga lume: / Arnăuţoii, pe nume !... / Comunismul, când era, / pe duşmanii lui, vâna, / securiştii-i urmăreau, / telefoane instalau, / la cap de fir, ascultau / şi, cu spionaj, lucrau... / Pân' la urmă, au învins / şi pe partizani i-au prins, / lăsând Poenăreiul trist... / Cu ei, au mai arestat / foarte mulţi oameni din sat, / care i-au tot ajutat: / popa Nae Andreescu, / preotul Constantinescu, / învăţătorul Popescu / şi baciul Nae Sorescu; / găsindu-i mai vinovaţi, / judecaţi, nejudecaţi, / la moarte-au fost condamnaţi, / la Jilava, împuşcaţi, / lăsând satu-ndoliat / şi tare îndurerat !... / Cei ce cu viaţ-au scăpat, / acas', s-au-napoiat, / când pedeapsa-a expirat; / multe rele-au îndurat !"...

Ion Fulga, rapsodul drag din Poenărei, ne priveşte acum, cu aceeaşi iubire, de acolo de sus, din ceruri, rugându-se Atotputernicului, poate în inspirate stihuri, ca în veci să înflorească şi-n pace să dăinuiască vechea vatră românească...

PENTRU INIMA DUMNEAVOASTRĂ:

TERAPIE PRIN MUZICĂ

[illegible]

- ★ **Chopin** – Nocturne [op. 9, nr. 3 / op. 15, nr.22 / op. 32, nr. 1]
- ★ **Debussy** – Preludiu la după-amiaza unui faun
- ★ **Pachelbel** – Canonul în re major

[illegible]

- ★ **Vivaldi** – Anotimpurile
- ★ **Mozart** – Serenada nr. 13 în sol major

[illegible]

- ★ **Rahmaninov** – Concertul pentru pian nr. 5
- ★ **Haendel** – Muzica apelor
- ★ **Beethoven** – Concertul pentru vioara
- ★ **Dvorak** – Simfonia nr. 8

[illegible]

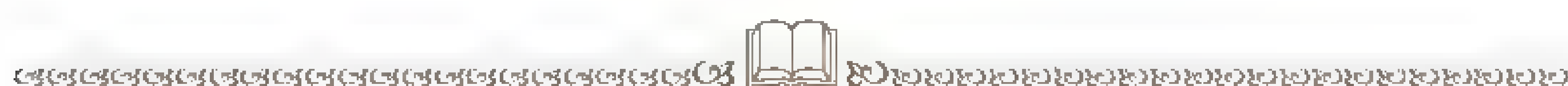
- ★ **Aranjuez de Rodrigo** – Concert
- ★ **Mozart** – Simfonia Linz, k. 425
- ★ **Vivaldi** – Anotimpurile

[illegible]

- ★ **Liszt** – Vis de dragoste
- ★ **Schubert** – Serenada
- ★ **Rimski-Korsakov** – Imnul Soarelui

ENERGIZA[illegible]

- ★ **Sibelius** – Suita Karalia
- ★ **Ceaikovski** – Serenada pentru orchestre de coarde [op. 48]

REFLECŢII
DIN CLEPSIDRA VIEŢII

❖ *Orice glorie statuată se stinge, cu timpul, în cocleala bronzului.*

❖ *Unii îşi iau, în viaţă, un aer monumental, uitând, însă, că soclul îl înalţă numai posteritatea.*

❖ *Este, desigur, imposibil să spui ceva autentic despre nimic.*

❖ *Puiul care se acoperă cu prea mult puf, sub aripile mamei, învaţă singur să se umfle în pene.*

❖ *Vânătorii de greşeli sunt ei înşişi, prin vocaţie, erori ale vieţii.*

❖ *Amintirile sunt pleoapele timpului care cad peste clipa de azi, pentru a se ridica, de sub uitare, mâine.*

❖ *Abisul marilor spirite este eternitatea.*

❖ *Orice aniversare este retrospectivă, atunci când nu mai are şanse să fie prospectivă.*

❖ *Unii pun degetul la gură, doar ca să tacă alţii.*

❖ *Soarele îi luminează pe toţi, fără să-i dea, însă, vreunuia, strălucire…*

❖ *Nu numai oamenii îngânduraţi au gânduri.*

❖ *Efemerul este starea de veghe a durabilului.*

❖ *Aspirând la o iluzorie glorie postumă, unii îşi scriu memoriile, chiar dacă viaţa lor n-a fost deloc memorabilă.*

❖ *Un citat preluat fără discernământ este o conştiinţă împrumutată arbitrar.*

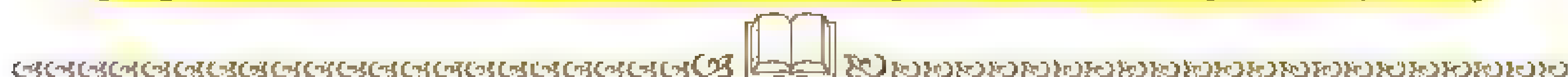
❖ *Unele animale au sfârşit prin a deveni oameni; unii oameni sfârşesc prin a deveni animale… Nu toate maimuţele au coborât din copaci cu intenţia de a se transforma în oameni.*

❖ *Un semidoct este, în optica prostului, un semizeu.*

❖ *Veşnicia se statuează în ceea ce durăm cu sufletul încărcat de viitor.*

❖ *Unii îşi scriu memoriile, de teamă că o să-i lase memoria. Alţii, din păcate, îşi scriu memoriile, când îi lasă memoria.*

[Grigore Constantinescu – **SOLILOCVII-REFLECŢII LAPIDARE**, Piteşti, 2004, passim]

Umor

–Ce este un celibatar ?
–Un om care a pierdut ocazia de a face nefericită o femeie.

–Ce este căsătoria ?
–O fortăreaţă asediată: cei de afară vor să intre, iar cei dinăuntru vor să iasă...

–De ce visează oamenii ?
–Ca să nu se plictisească în timpul somnului...

Proaspăt căsătorită, o fată se plânge mamei că soţul i-a făcut o vânătaie serioasă sub ochi.
–Sunt surprinsă ! Eu îl ştiam plecat în delegaţie, zice mama.
–Şi eu !...

–Spune-mi, soţia ta este tot atât de frumoasă ca acum 20 de ani ?
–Este, numai că lucrul ăsta mă costă mult mai mult...

O doamnă caută un soţ, făcând un anunţ la matrimoniale:
–Trebuie să fie amabil, să iubească natura, animalele, să-mi povestească întâmplări hazlii, noutăţi. Şi să nu mă întrerupă niciodată !...
Răspuns:
–În acest caz, aveţi nevoie de un televizor. Este mai ieftin...

Soţul, visând, îi spune soţiei:
–Aş dori să merg undeva unde n-am fost niciodată şi să fac ceva ce n-am făcut niciodată...
–Foarte bine ! Mergi la bucătărie şi spală vasele !...

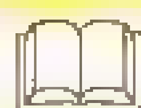

O fetiţă întreabă pe mama sa:
–Mamă, de ce tata e aşa de chel ?
–Deoarece are multă minte şi i-a căzut părul.
–Dar tu de ce ai aşa de mult păr în cap ?
–Mănâncă şi taci !...

Mama îşi ceartă fiul (care nu prea învaţă):
–Eşti la fel de prost ca şi tatăl tău !
Soţul ei, care se afla în camera vecină, interveni:
–Aud că sunt un prost ?
–Tu să taci !... Nu despre tine e vorba...

EVENIMENTE din ACTUALITATE

MANIFESTAREA CULTURAL-ARTISTICĂ «POENĂREI - STRĂBUNA VATRĂ NATALĂ»

SATUL POENĂREI ÎŞI AŞTEAPTĂ FIII ŞI PRIETENII

Moto:
„Satul este sanctuarul unde se păstrează manifestarea de viaţă a poporului român, este tipul rezumativ, sinteza neamului." – D. Gusti

Poenăreiul, sat de munte, este o fărâmă de Românie, un filon de aur, un sătuc, dar o veritabilă oază de autohtonism românesc. Demonstraţia o face şi cu această manifestare, cea mai mare sărbătoare a poenărenilor – „Întâlnirea fiilor satului şi a prietenilor lor". De la început, se remarcă faptul că satul are 100 de locuitori, iar manifestarea nu ar putea avea loc fără participarea materială a fiului satului – Virgil Baciu, devenit, în ultimul an, primar al comunei Corbi. Ecoul acestei participări nu putea avea acelaşi răsunet fără participarea spirituală a fiului satului nostru – profesorul Grigore Constantinescu, precum şi a altor iubitori ai celui mai frumos sat din lume. Acest prilej a adunat, la fiecare ediţie, personalităţi din lumea culturală, totul desfăşurându-se sub genericul „Satul natal – o iubire permanentă". Iată că acum participă la o ediţie jubiliară. Organizatorul şi sponsorul acestui eveniment este **Virgil Baciu**, care declară cu mândrie: „M-am născut din rândul dumneavoastră, mă cunoaşteţi şi ştiţi că sunt omul care duce la bun sfârşit ceea ce încep". Iată câteva acţiuni începute şi duse la bun sfârşit:

- apariţia unei publicaţii lunare de informare şi atitudine, *Argeşul de Nord*, gazetă pentru oamenii locului;
- sponsorizarea revistei *Poenărei– străbuna vatră natală* şi a acţiunii *Întâlnirea fiilor satului*;
- consolidarea bisericii din Poenărei şi a altor biserici din comună;
- modernizarea drumurilor interioare şi asfaltarea tronsonului de la intrarea în sat.

Merită toată stima şi admiraţia noastră !

Iată că am ajuns la cea de-a 10-a ediţie şi tot în prima sâmbătă după *Sfânta Marie Mare*, tot aici, la *Picior de Paris*, vă facem invitaţia:

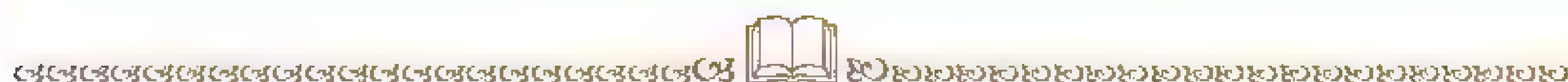
Vă aşteptăm sâmbătă, 17 august, la Poenărei, cu braţele şi cu sufletele deschise, în miez de vară, ca pe nişte fraţi, să ne bucurăm. Aceasta este marea lecţie de viaţă: să ne bucurăm şi să visăm la veşnicia faptelor cu care ne vom mândri.

Veniţi să preamărim atotputernicia vieţii veşnice răsfoind revista noastră de suflet, fotografiile constituind documentul doveditor al existenţei minunatului sat Poenărei şi a fiilor săi.

Aici şi acum, se adeveresc mai mult ca oricând cuvintele filozofului Mircea Eliade: „Misiunea istorică a unui popor se verifică prin puterea de a-şi apăra pământul, libertatea şi drepturile, prin capacitatea de a crea valori.".

Constantin SAMOILĂ

(Text reprodus integral din «Săgetătorul» – supliment literar al cotidianului «Argeşul», nr. 828 din 13 august 2013).

ARGEŞ EXPRES

FIII SATULUI POENĂREI SE ÎNTÂLNESC ÎNTR-O EDIŢIE JUBILIARĂ

Primarul din Corbi, Virgil Baciu, a lansat invitaţiile pentru cea de a X-a ediţie a zilei dedicate satului său natal, pe care a lansat-o şi a susţinut-o de-a lungul anilor. Ca de obicei, ea se va desfăşura în prima zi de sâmbătă de după prăznuirea Adormirii Maicii Domnului. Manifestarea a debutat cu scopul salvării de la moarte a acestui sat care în perioada interbelică era numit „picior de Paris", după ce premierul Armand Călinescu dăduse fondurile necesare pentru pietruirea drumului de acces. După ultimul război mondial, la Poenărei a fost ultimul adăpost al „Haiducilor Muscelului", grupul de rezistenţă antibolşevică dirijat de fraţii Arnăuţoiu, căzut în mâinile Securităţii, prin trădare. Satul a dat tributul de sânge al martirilor executaţi la Jilava sau pieriţi prin lagărele de exterminare. Preoţii Nicolae Andreescu şi Ioan Constantinescu, învăţătorul Gheorghe Popescu, baciul Nicolae Sorescu şi alţii sunt comemoraţi în ultimii ani spre veşnică pomenire la biserica din sat, cu pioşenia şi respectul datorat celor care şi-au jertfit vieţile pentru binele urmaşilor.

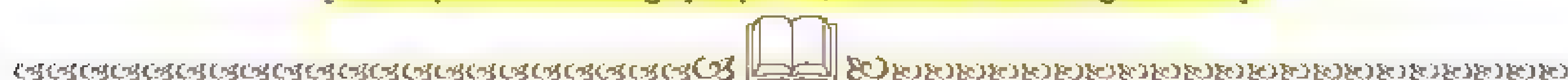
Graţie eforturilor primarului **Virgil Baciu**, satul Poenărei a revenit la viaţă, căci aceste sărbători i-au adus mulţi prieteni care s-au îndrăgostit de minunatele locuri de pe valea Râului Doamnei şi au prins rădăcini în nordul Argeşului. În 2011, Virgil Baciu le-a promis în biserică participanţilor la Întâlnirea fiilor satului Poenărei că, la ediţia următoare, nu-şi vor mai rupe maşinile pe drumul lăsat în paragină de primar, căci altul va conduce localitatea. Şi aşa s-a întâmplat, căci anul trecut era dumnealui şeful administraţiei publice locale, iar drumul arăta grozav, deoarece fusese pietruit, cum nu se mai întâmplase din vremea lui Armand Călinescu – după cum spuneau localnicii mai vârstnici.

Sâmbătă, de la ora 13.00, se va tăia panglica inaugurală la drumul spre Poenărei, asfaltat pe o lungime de 1,050 km. /.../ Referitor la programul de sâmbătă, ne-a informat că, după slujba de comemorare a martirilor luptei anticomuniste, care va începe în jurul orei 10.00, la biserică, şi după tăierea panglicii inaugurale pentru drumul asfaltat, restul manifestărilor se vor desfăşura – ca de obicei – în curtea şcolii, unde este şi muzeul sătesc îngrijit de artistul Costel Samoilă. Anul acesta s-a optat pentru promovarea talentelor locale (destul de numeroase) şi a celor din judeţul nostru, în cadrul unui amplu program artistic, care va culmina cu focul de tabără şi alte surprize. Virgil Baciu a anunţat că-i aşteaptă cu braţele deschise pe toţi cei care vor să vină la întâlnirea fiilor satului său natal.

Doru BOBI

[Text reprodus din «Argeş expres», nr. 3510 din 15 august 2013].

ÎNTÂLNIREA FIILOR SATULUI POENĂREI, SUB SEMNUL RENAŞTERII

Sărbătoarea ctitorită de Virgil Baciu, alături de un grup de consăteni cu suflet mare, dintre care merită să fie amintiţi: istoricul Grigore Constantinescu, Sorinel Păunescu, Benone Mitulescu sau Costel Samoilă, a ajuns la ediţia a X-a. Scopul declarat de la bun început a fost acela de a-l salva de la dispariţie şi acum se poate spune fără teama de a greşi, că a fost atins. Poenăreiul trăieşte o nouă viaţă nu numai în prima zi de după sărbătorirea Adormirii Maicii Domnului, când populaţia cel puţin i se dublează, dar şi în oricare dintre celelalte zile ale anului. Aici, fiii satului şi-au adus de la ediţia inaugurală prietenii şi unii s-au îndrăgostit de aceste locuri minunate şi nu numai că au revenit, dar parte dintre ei au şi prins rădăcini, după ce şi-au cumpărat pământuri, şi-au durat case şi petrec o mare parte a timpului acolo.

Iar un alt semn care sare pur şi simplu în ochi, este acela al deschiderii oferite de drumul cel nou, pietruit anul trecut şi asfaltat anul acesta, până la şcoală. „Drumul iadului", cum inspirat îl numise scriitorul Marin Ioniţă, a devenit acum „Drumul Baciului", căci Virgil a dovedit încă o dată că este om de cuvânt. La ediţia din 2011 promitea, în biserica satului, că, peste un an, nu-şi va mai rupe cineva maşina încercând să ajungă în satul în care a fost ultimul adăpost al luptătorilor anticomunişti din anii '50 ai veacului trecut, căci va fi el primar şi va reface drumul, ca pe vremea lui Armand Călinescu.

Zis şi făcut: sâmbătă, s-a tăiat panglica inaugurală la drumul asfaltat pe o lungime de 1.050 m şi s-a promis că, în august 2014, cu sprijinul Consiliului local, asfaltul va ajunge până la biserică. Şi asta n-a fost singura inaugurare a perioadei, căci, de Sf. Maria, s-a tăiat şi panglica la terenul multifuncţional de sport, cu gazon sintetic, de la Şcoala din Corbşori. Alături de primarul Virgil Baciu, au fost atunci vicepreşedintele FRT, Dinu Pescariu, senatorul Ion Popa şi alţi oameni care apreciază asemenea înfăptuiri.

Comemorarea martirilor

Festivităţile au debutat, potrivit tradiţiei, la biserica din sat, cu Liturghia şi slujba de comemorare a tuturor celor căzuţi de-a lungul istoriei în bătăliile pentru apărarea gliei străbune, începând cu vremea voievozilor, de la prima atestare documentară a satului (10 noiembrie 1528) şi continuând cu războiul de independenţă faţă de Imperiul Otoman şi cu cele două războaie mondiale. În special, au fost comemoraţi martirii luptei anticomuniste arestaţi la Râpile cu Brazi, ca urmare a trădării şi apoi asasinaţi la Jilava. Cei care i-au ajutat pe „partizani",

au făcut ani grei de puşcărie şi parte dintre ei au avut de suferit chiar şi după căderea oficială a comunismului, căci urmările torturilor îndurate s-au resimţit tot mai dur cu trecerea anilor. Un caz ilustrativ este cel al lui Alexandru Marinescu, care a cunoscut cumplitele chinuri ale Experimentului Piteşti şi care locuieşte peste drum de biserica din Poenărei. Urmaşii martirilor – preoţii Nicolae Andreescu, Ioan Constantinescu, ai învăţătorului Gheorghe Popescu sau ai baciului Nicolae Sorescu – precum şi ai celorlalte familii care au avut de suferit pentru ajutorul dat grupului de rezistenţă anticomunistă condusă de fraţii Arnăuţoiu, au asistat la slujba oficiată de soborul preoţilor din Corbi şi la „Veşnica pomenire", stăpânindu-şi cu greu emoţiile. De lângă localnici, n-au lipsit prietenii acestora, oameni din diverse domenii de activitate, de la politicieni (care, spre lauda lor, nu s-au prezentat în această calitate), la oameni de cultură şi artă, din mediul de afaceri sau din mass-media. La finalul slujbei, potrivit tradiţiei, s-au împărţit colaci cu colivă, stropiţi cu vin sau cu vestita ţuică de Poenărei, rostindu-se din adâncul sufletelor tradiţionalul „Dumnezeu să-i ierte şi să-i odihnească în pace !"

Obiectiv de viitor: alimentarea cu apă

Primarul Virgil Baciu a prezentat priorităţile la nivel de comună, care, în perioada următoare, vor viza finalizarea lucrărilor de alimentare cu apă a localităţii, proiect vast care mai include comunele Domneşti şi Pietroşani. În perspectivă, sunt şi alte lucrări, cum ar fi asfaltarea comunicaţiei rutiere dintre Corbi şi Brăduleţ sau construcţia unor poduri absolut necesare la Stăneşti şi Piua ori sporirea atractivităţii turistice a Bisericii „Corbii de Piatră", pe baza unei colaborări între administraţia publică locală şi Arhiepiscopia Argeşului şi Muscelului. A fost prilejul cel mai potrivit pentru ca primarul Virgil Baciu să le mulţumească membrilor legislativului local pentru buna colaborare şi înţelegere cu care au tratat proiectele pe care le-a propus, garanţie a realizărilor viitoare. Toţi cei prezenţi s-au deplasat apoi la şcoala din sat, în curtea căreia se amenajase spaţiul necesar continuării evenimentului. Şi cum în faţa porţilor aşezământului care găzduieşte şi Muzeul satului îngrijit cu mare dragoste de Costel Samoilă se oprise asfaltarea programată pentru acest an, alături de oficialităţi şi prieteni, după o scurtă slujbă religioasă, s-a tăiat panglica inaugurală pentru drumul care arăta de-a dreptul excepţional, cu marcaje proaspete şi cu şanţurile de colectare a apei pluviale. Onoarea de a fi alături de primar a revenit atât senatorului Ion Popa, vicepreşedintelui Consiliului Judeţean, Constantin Polexe, fostului primar de Curtea de Argeş, Gheorghe Nicuţ, dar şi omului de afaceri Ştefan Lăzăroiu, care a ajutat cu materiale şi utilaje la pietruirea de anul trecut, ce a uşurat asfaltarea executată acum cu fonduri proprii ale primăriei.

Sărbătoare câmpenească

La intrarea în curtea şcolii, oaspeţii au fost întâmpinaţi cu pâine şi sare şi au fost îndrumaţi să-şi ocupe locurile stabilite din timp, la umbră, căci căldura începea să-şi facă simţită tot mai acut prezenţa. Maestru de ceremonii a fost, ca de obicei, talentata actriţă Doina Ghiţescu care, cu patosu-i recunoscut, a stârnit deseori emoţia asistenţei. Programul artistic deosebit de generos a fost axat pe promovarea valorilor locale şi argeşene, dar şi a ansamblului de la Corbu, judeţul Olt, între care căluşarii au făcut adevărate furori. El a fost deschis de formaţia locală, «Ciobănaşul», coordonat de Petre Achimoiu şi de directorul de cămin, Claudia Rotaru, care l-a emoţionat enorm pe omul de afaceri Aurel Ilea, care a descoperit faptul că muzica şi costumele populare erau precum cele din zona sa natală. Explicaţia a aflat-o curând, când a aflat că, pe la 1780, mulţi români din zona Jinei Sibiului trecuseră munţii şi poposiseră pe văile râurilor argeşene. La Corbi, s-a întâmplat un fenomen mai puţin întâlnit: „ungurenii" i-au asimilat pe localnici ! Impresiile schimbate de Aurel Ilea cu scriitorul Marin Ioniţă şi cu publicistul Gheorghe Mohor au fost deosebit de interesante nu numai sub aspect istoric sau etnografic, dar, mai ales, prin concluziile care ţineau de dăinuirea neamului românesc în spaţiul mioritic. A urmat ansamblurile «Mărţişorul» din Corbu-Olt, «Muguraş de fluier» din Corbi (instructor Vasile Stănciulescu) şi alţi solişti a căror vârstă pornea de la 5 ani !... Dintre aceştia, s-a remarcat încă o dată „vrăjitorul fluierului", Nicu Cătănoiu, dar şi alte talente despre care vom mai auzi, cu siguranţă !... De altfel, sărbătoarea câmpenească udată cu bere, ţuică, răcoritoare şi produse tradiţionale precum bulzul cu brânză de burduf, friptura de batal sau mititeii şi alte delicatesuri a durat ore la rând, până spre dimineaţa zilei următoare. S-au încins hore ce s-au rotit ameţitor, s-au spus

poezii şi glume la microfon, iar distracţia a fost pe placul tuturor participanţilor, dar, mai ales, al celor care au constituit „grupul de rezistenţă pe ultima redută", chiar şi după ce s-a dansat în jurul focului de tabără.

Premieri pentru colaborare şi fidelitate

Primarul Virgil Baciu a ţinut să acorde diplome celor care au participat la cele 10 ediţii de până acum, dar şi prietenilor satului Poenărei ori ai localnicilor. Premierea a început cu reprezentanţii presei scrise sau audiovizuale, inclusiv a trustului nostru media şi a continuat cu Gabriela Pendiuc, cu senatorul Ion Popa, vicele judeţean Constantin Polexe, şeful culturii, Sorin Mazilescu, fostul deputat Adrian Miuţescu, Gheorghe Nicuţ (participant la toate ediţiile), primarii Nicolae Smădu (Domneşti) şi Ştefan Benonie (Aninoasa), viceprimarul local, Dan Aldea, consilierii locali din Corbi, dr. Ion Săvescu, Dan Mogaru şi Ion Maria, oamenii de afaceri Ştefan Lăzăroiu, Aron Mogoiu, Aurel Ilea şi Robert Badea, dar şi Elena Grigorescu şi Valerian Jinga. Atmosfera a fost una de sărbătoare de suflet a fiilor satului şi a prietenilor lor care, la despărţire, şi-au dat întâlnire anul viitor.

La Mulţi Ani Poenărei, La Mulţi Ani Corbi !

Doru BOBI

[Text reprodus integral din «Argeş expres» nr. 3511 din 19 august 2013].

DE LA DRUMUL IADULUI, LA DRUMUL BACIULUI...

Marin Ioniță

Ajunsese cel mai izolat sat din Sudul Făgărașilor. E vorba de Poenărei, din comuna Corbi. Satul în care te duci și te întorci, pentru că mai departe nu mai ai pe unde să treci. Nu este legat de restul lumii decât printr-un singur drum, care, din vechime, sălta din piatră în piatră. Rareori, se cățărau pe el care trase de boi ce se opinteau în juguri. Călătoriile strict necesare se făceau mai ales cu desagii pe cai. Această izolare a avut și partea ei bună: satul s-a dezvoltat ca o adevărată cetate din antichitate. Adică a trebuit să-și asigure, pe plan local, toate utilitățile, toate meseriile. Crescători de vite și tăietori de lemne erau în același timp zidari, tâmplari, dulgheri, rotari, dogari, cizmari, croitori, tăbăcari... Nu întâmplător săticul stârnește interes la centru. Armand Călinescu, premierul de atunci, se implică personal în modernizarea drumului, lucrări realizate din bolovani de râu, nivelați și presați. Dar lucrarea nu rezistă decât câțiva ani. O parte din bolovani sânt dislocați de apele care curg pe drum ca pe o albie de râu, când plouă sau se topește zăpada și de roțile carelor. Alți bolovani se încăpățânează să rămână fixați ca niște colți de stâncă. Groapă lângă groapă. Pentru că nu exista altă cale, mai este și folosit din când în când, dar e atât de ostil încât își merită numele de „Drumul Iadului".

...Drumul de început al lui Virgil Baciu nu a fost nici el presărat cu flori. Hârtoapele și mai adânci, pragurile și mai greu de trecut. Copil al nimănui. În picioarele tuturor. Văcar la cireada satului. Acceptat cu reținere la mese străine. Ar fi putut să strângă în el un pietroi de ură. Dar Dumnezeu l-a ajutat să înfășoare un ghem de bunătate și de iubire. Drumul pribegiei în lume. Mirajul marelui oraș. Ucenic. Calfă. Meșter. Prețuit. Căutat. În tranziție, particular. O firmă mică de meseriași, care țin piept colosilor în construcții. Tocmai prin calitatea lucrărilor. Garaje. Hale industriale. Acoperișuri (la înălțime). Lucrări pretențioase, chiar periculoase în execuție. Iar șeful nu stă la birou. Un alt meșter Manole, cel mai harnic, mai priceput, mai îndârjit din ceată, gata și de sacrificiul cel mare, dacă altfel nu se poate. O singură dată s-a despărțit de ciraci. Primar în sat. El spune pentru un singur mandat.

„Drumul infernului" este azi asfaltat. Un alt drum pietruit și nivelat, bun de circulat cu mașina. Până la locul unde va fi ridicat un monument în cinstea luptătorilor din munți, care, în râpa de aici, își aveau ultimul refugiu. Lichidați sau arestați spre a fi condamnați la moarte și executați.

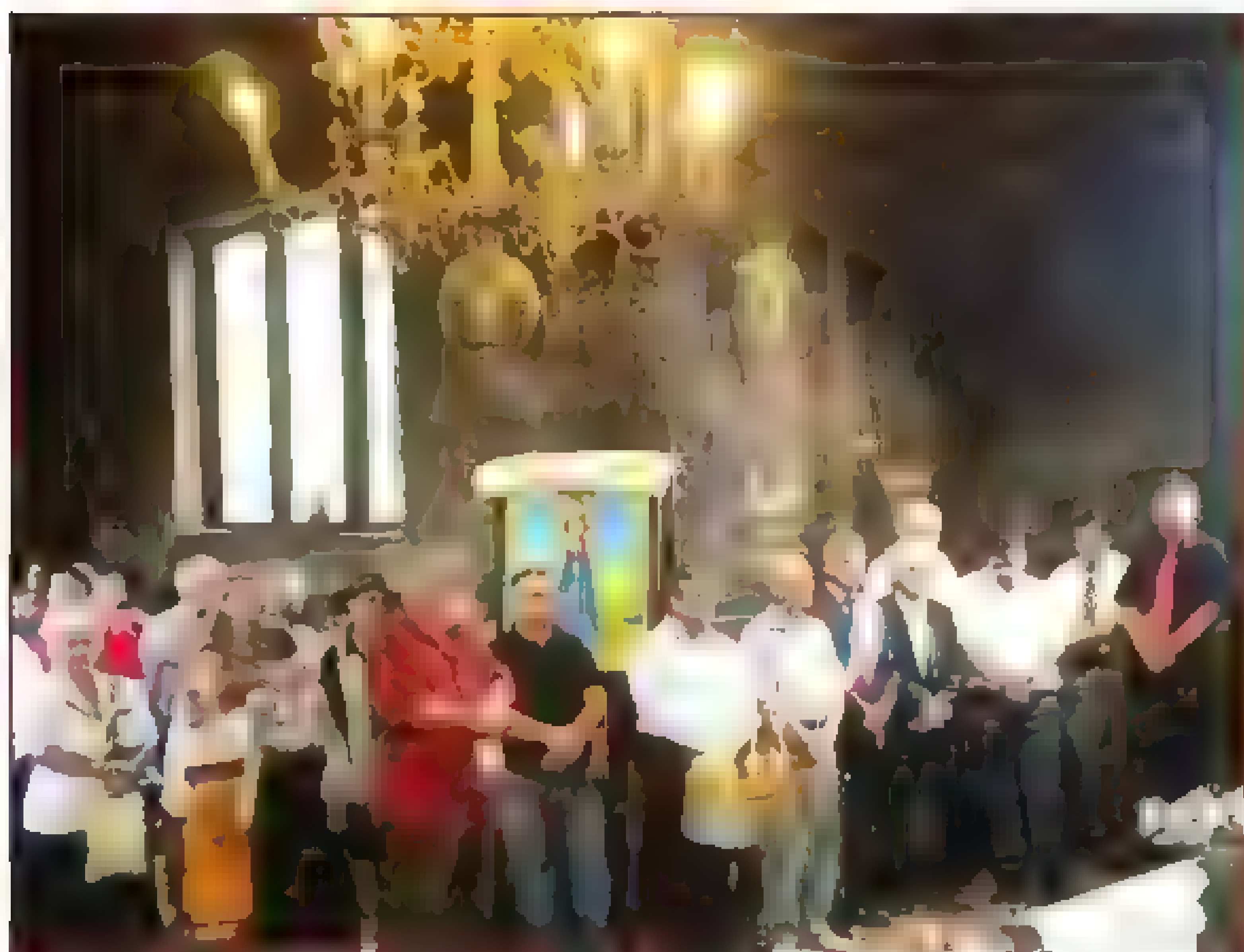
Fiul satului, vitregit și urgisit în copilărie, este azi cel mai fidel și mai iubit. Nu numai că poartă pe umăr eșarfa tricoloră. Nimeni n-a făcut pentru această așezare cât a făcut el. Un drum asfaltat nu este, în general, ceva extraordinar. Dar cel despre care vorbim este cordonul ombilical absolut vital al unui sat care se afla în agonie. Când va clipoci apa de izvor la robinete și se va înălța crucea monumentală, închinată partizanilor, Virgil Baciu va putea să spună, precum personajul lui Shakespeare: „Maurul și-a făcut datoria, Maurul poate să plece !".

[Text reprodus integral din «Curierul zilei» – sâmbătă, 17 august 2013].

Când omul sfinţeşte locul...

Căldură mare în satul Poenărei, căldură ca-n toate satele argeşene şi ale întregii ţări, în miez de vară, sâmbătă, 17 august 2013, la întâlnirea, pentru a zecea oară, a fiilor satului, sosiţi de pe drumurile vieţii, o întâlnire care a devenit tradiţională. Mai încinsă însă, neînchipuit de încinsă, era căldura din sufletele acestor oameni de toate profesiile: intelectuali, cadre didactice şi militare, gospodari ai satului, veterani de război, invitaţi. Şi-au făcut prezenţa numeroşi ziarişti ai presei locale şi centrale, realizatori ai posturilor de radio şi televiziune. Oaspeţii au fost primiţi cu pâine şi sare, conform tradiţiei româneşti, fiind salutaţi de către primarul comunei Corbi, Virgil Baciu, un primar îndrăgit de întreaga obşte a satului Poenărei, purtând pe chip mândria că este, la rându-i, fiu al eroicului sat Poenărei. Conform obiceiului precedentelor ediţii, un sobor de preoţi ai comunei Corbi au săvârşit obişnuita slujbă religioasă la Biserica ortodoxă «Cuvioasa Paraschiva», biserică „durată din temelii", între anii 1937-1943, după un proiect al arhitectului D. Ionescu-Berechet, pictura fiind realizată prin talentul şi sârguinţa artistului Ion Fleşaru. L-a avut ca prim paroh şi ctitor pe preotul Ioan Constantinescu, cel ce avea să-şi încredinţeze sufletul lui Dumnezeu, condamnat şi împuşcat, în vara anului 1959, la Închisoarea Jilava, de către „cozile de topor" ale bolşevismului sovietic. De fiecare dată, în astfel de ocazii şi de sărbătorile creştineşti, sunt pomeniţi întru nemurirea jertfei lor, toţi eroii poenăreni, care au trecut prin foc şi sabie în tăvălugul zbuciumatei noastre istorii: Războiul de Independenţă, Reîntregirea Neamului, Al Doilea Război Mondial. Astfel, sunt totdeauna pomenite numele martirilor, care-au făcut parte din gruparea de partizani ai rezistenţei armate împotriva comunismului, «Haiducii Muscelului», despre a căror jertfă a curs o imensă cantitate de cerneală neagră în cărţi documentare (de istorie adevărată, nu alternativă), una dintre ele, tulburătoare şi elocventă, fiind a profesorului etnolog, muzeograf, scriitor şi publicist, Grigore Constantinescu, «Epopeea rezistenţei anticomuniste din Poenărei-Muscel». Mărturii din iadul închisorilor, interogatoriile bestiale la care erau supuşi deţinuţii, fac obiectul unei alte cărţi cutremurătoare: «Speranţe încătuşate», purtând semnătura celei care a pătimit calvarul, relatat cu lacrima propriei inimi: Iuliana Constantinescu-Preduţ, fiica preotului martir Ioan Constantinescu, arestată şi ea, ca şi mama sa, preoteasa Justina Constantinescu.

Oricât de fericite ne-ar fi clipele trăite, nu trebuie să ştergem amprentele trecutului, să nu-i uităm pe cei care au plătit cu viaţa abolirea asupririi unui popor creştin, un popor „aflat în calea tuturor răutăţilor", dar niciodată râvnind la teritoriile altora. Avea dreptate uriaşul scriitor al literaturii franceze şi universale, Victor Hugo: „Trecutul este o parte din noi înşine, cea mai importantă poate. Valul care ne poartă seva, care ne dă viaţă, vine din trecut. Ce ar fi fluviul fără izvor ? Ce ar fi un popor fără trecutul său ?". Iată de ce trebuie să lăsăm intacte filele istoriei adevărate, fără a şterge urmele şi hrisoavele voievodale, fără să demolăm monumentele şi crucile de pe mormintele înaintaşilor, cărora le datorăm viaţa şi viitorul nostru. Doar flori ale recunoştinţei să le oferim, iar amintirea faptelor lor întru apărarea gliei străbune, să rămână lipită de sufletul tuturor generaţiilor !...

Satul Poenărei, atestat documentar în anul 1528, printr-un hrisov al voievodului Ţării Româneşti Radu de la Afumaţi a plătit un tribut greu dobândirii acestor năzuinţe, de veacuri exprimate şi niciodată complet împlinite.

Reputatul scriitor Marin Ioniţă, autor a numeroase eseuri despre satul Poenărei, invitat la eveniment şi de data aceasta, a scos în evidenţă, într-o rostire memorabilă, contribuţia primarului Virgil Baciu la propăşirea satului şi a oamenilor care l-au ales, fiindcă, iată, „se ivesc, la timpul potrivit, oameni potriviţi, îndeplinind cu cinste, prin harul şi înţelepciunea lor, misiuni care le sunt încredinţate". Domnia Sa ne-a făcut să credem, că filozofii avut-au dreptate când au stabilit că nu apa, nu aerul, nu pământul, nici focul stau la baza tuturor lucrurilor, cum se credea în antichitate, ci Omul, el fiind geneza vieţii, zămislit după chipul şi asemănarea Creatorului.

Primarul Virgil Baciu, a cărui primă mândrie este aceea de a fi poenărean, adică tot fiu al satului, şi-a primit oaspeţii cu sentimentul datoriei împlinite, faţă de cei ce l-au ales să le conducă destinele. A promis că va lupta să dea o nouă înfăţişare satului natal, cu sprijinul autorităţilor locale şi centrale, cum, de pildă, cea mai urgentă şi mai de folos lucrare a fost realizată: asfaltarea drumului care face legătura satului cu lumea, construit pe vremea renumitului politician Armand Călinescu, prim-ministru al României. După ceremonialul religios, personalităţile prezente au tăiat panglica inaugurală, în aplauzele asistenţei:

primarul Virgil Baciu, senatorul Ion Popa, Constantin Polexe– vicepreşedintele Consiliului Judeţean Argeş, Gheorghe Nicuţ– fostul primar de la Curtea de Argeş, omul de afaceri Ştefan Lăzăroiu...

Există, de asemenea, certitudinea finalizării lucrărilor de alimentare cu apă potabilă şi canalizare a satului Poenărei, iar când vom participa şi la dezvelirea Sfântului Monument închinat eroilor şi luptătorilor poenăreni, putem vorbi, că, într-adevăr, vorba românului după care „omul sfinţeşte locul" îşi găseşte justificarea.

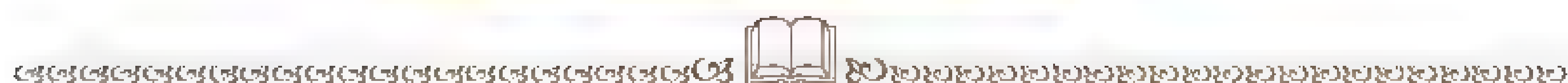
Prin ceea ce a urmat, întreaga desfăşurare a evenimentului a avut caracter sărbătoresc. Şi-au manifestat măiestria artistică solişti vocali şi instrumentali, ansamblurile de cântece şi jocuri populare româneşti, remarcându-se: «Mărţişorul» din Corbu-Olt, «Muguraş de fluier românesc» din Corbi (instructor V. Stănciulescu), iar supranumitul „vrăjitor al fluierului", Nicu Cătănoiu, s-a întrecut pe sine. Din partea Primăriei comunei Corbi, însuşi primarul, domnul Virgil Baciu, a înmânat «Diploma pentru participarea la cea de a X-a ediţie a întâlnirii Fiilor Satului Poenărei» unor distinşi oaspeţi. Ar fi incompletă consemnarea de faţă, fără a oglindi contribuţia

remarcabilă la întregul eveniment sărbătoresc, a unui alt fiu al satului Poenărei, talentatul artist plastic, scriitor şi publicist, interpret al unor lucrări muzicale celebre, Constantin Samoilă, colaborator la organizarea «Muzeului Satului Poenărei», în care este expusă o parte şi din creaţia proprie (icoane pe sticlă, metaloplastie), pe care, cu bucurie, am văzut-o şi am admirat-o. Actriţa Doina Ghiţescu, prezentatoarea întregului program artistic, a impresionat publicul prin naturaleţe şi spontaneitate, dovedindu-şi din plin profesionalismul, fiind prezentatoare şi a Ansamblului «Ciocârlia» al Ministerului de Interne. Tradiţionalul foc de tabără, răspândind scântei strălucitoare într-un superb amestec cu strălucirea stelelor, a încheiat un moment memorabil din viaţa fiecărui participant. Scenografia şi decorul au aparţinut naturii, Dumnezeu veghind ca totul să se desfăşoare în deplină bucurie, prin binecuvântarea Lui.

Gheorghe MOHOR

– PENTRU MEMORIA DUMNEAVOASTRĂ –

Ştiaţi că ?

★ Ziua unei localităţi se fixează, de regulă, raportându-se la ziua atestării documentare iniţiale a acesteia, sau la hramul principal al bisericii, ori la un eveniment deosebit din viaţa comunităţii locale ?...

Dacă s-ar fi avut în vedere aceste criterii, **Ziua satului Poenărei** ar fi fost stabilită pe:

10 noiembrie – când se aniversau „n" ani de la prima atestare documentară a satului prin hrisovul din 10 noiembrie 1528 [7037], emis, la Târgovişte, de cancelaria domnească a voievodului Ţării Româneşti Radu de la Afumaţi, cu referire la „hotarul Poenăreilor", document în care se atestă caracterul unei aşezări constituite cu mult anterior, cu limite precis determinate;

14 octombrie – când se sărbătoreşte hramul principal al Bisericii din Poenărei – „Cuvioasa Paraschiva", monumentala biserică de lemn a satului având ca hramuri secundare: „Sf. Gheorghe" [23 aprilie] şi „Sf. Nicolae" [6 decembrie], potrivit pisaniei existente;

18 iulie – ziua sângeroasă în istoria satului Poenărei, întrucât, în noaptea de 18/19 iulie 1959, au fost executaţi, la Închisoarea Jilava, preoţii Nicolae Andreescu şi Ioan Constantinescu, învăţătorul Gheorghe Popescu şi baciul Nicolae Sorescu, pentru că au susţinut, cu un spirit de sacrificiu exemplar, lupta partizanilor din bordeiul de la Râpile cu Brazi: Petre şi Toma Arnăuţoiu, Tică Jubleanu şi Maria Plop împotriva regimului totalitarist comunist instaurat cu forţa de armata sovietică în România. Oficialităţile comunale din Corbi au decis însă, în contextul alegerilor locale din 6/20 iunie 2004, ca această zi să fie sărbătorită **după Sfânta Marie Mare** [15 august], în **prima sâmbătă,** din raţiuni, probabil, electorale, întrucât, din populaţia totală stabilă a satului Poenărei care înregistra în acel an: 110 locuitori, 23 purtau numele de Maria sau derivate ale acestuia, sărbătorite în aproape jumătate din nucleele familiale existente [60]. O speculaţie „demografică" sau o realitate electorală ?!...

★ «**Poenărei – străbuna vatră natală**», revista monografică anuală care a ajuns la numărul 10, a debutat la 1 decembrie 2004, consemnând, în paginile primului număr, prima Întâlnire a fiilor satului din 7 august 2004. Cunoscutul scriitor Ion Lică-Vulpeşti releva „ţinuta grafică remarcabilă, împodobită cu fotografii de bună calitate, ca un pom doldora de flori", „conţinutul de suflet pentru eroii din sat executaţi la Jilava", pentru „Poenărei – ultimul adăpost al partizanilor" din gruparea «Haiducii Muscelului», precum şi decizia primarului comunei Corbi, Mihai Ungurenuş, ca, la ediţia a doua a Întâlnirii, „să fie inaugurată, în cel mai înalt loc al satului, Crucea Eroilor din Poenărei căzuţi în lupta împotriva terorismului comunist".

Motourile revistei aparţin sociologului Dimitrie Gusti: „Satul este tipul rezumativ, sinteza neamului" şi „Satul este sanctuarul unde se păstrează manifestarea de viaţă a poporului român".

Exceptând primul număr, celelalte nouă cuprind 32 pagini de text alb-negru şi 8-16 pagini de fotografii color. Tipărirea primului număr a fost posibilă prin contribuţia financiară a mai multor donatori, iar a numerelor 2-8, prin contribuţia exclusivă a managerului Virgil Baciu şi a unor colaboratori ai săi. Numerele 9-10 nu au mai fost tipărite, neputându-se asigura o sursă financiară, întrucât s-a preferat editarea unui album cu fotografii care să satisfacă orgolii personale, în locul unei publicaţii cu caracter monografic al unui sat martir. De aceea, numerele 9 şi 10 ale revistei pot fi consultate exclusiv pe site-ul «Grigore Constantinescu My publications», accesibil pe internet, în orice bibliotecă publică din judeţul Argeş şi, implicit, din ţară. Postarea tuturor numerelor revistei în sistem Calameo facilitează accesul cititorilor la o publicaţie periodică anuală unică în România, fiind destinată unei populaţii stabile care gravitează în jurul a numai o sută de locuitori.

★ **Muzeul istorico-etnografic al satului Poenărei** realizat, sub genericul «Poenărei – străbuna noastră vatră», pe baza tematicii redactate de prof. Grigore Constantinescu, a fost organizat expoziţional în contextul includerii oficiale a satului Poenărei pe lista localităţilor care urmau să fie desfiinţate prin programul comunist de sistematizare a teritoriului Republicii Socialiste România. Existenţa muzeului a fost invocată ca argument determinant în «Nota preliminară pentru lista satelor din judeţul Argeş ce se vor dezafecta până în anul 2000», precizându-se, printre altele, prin adresa OJPCN Argeş nr. 171/18 mai 1988, că „Vechimea şi evoluţia acestui vechi sat de moşneni cu o istorie socială deosebit de interesantă – potrivit sociologului H. H. Stahl – este ilustrată complex prin muzeul sătesc cu caracter istorico-etnografic creat în anul 1984.”.

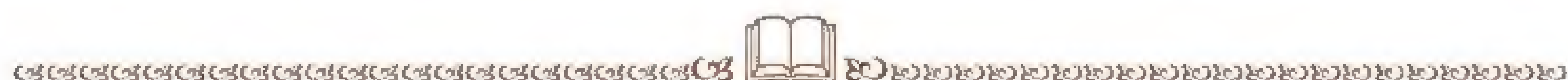
TEST DE INTELIGENŢĂ

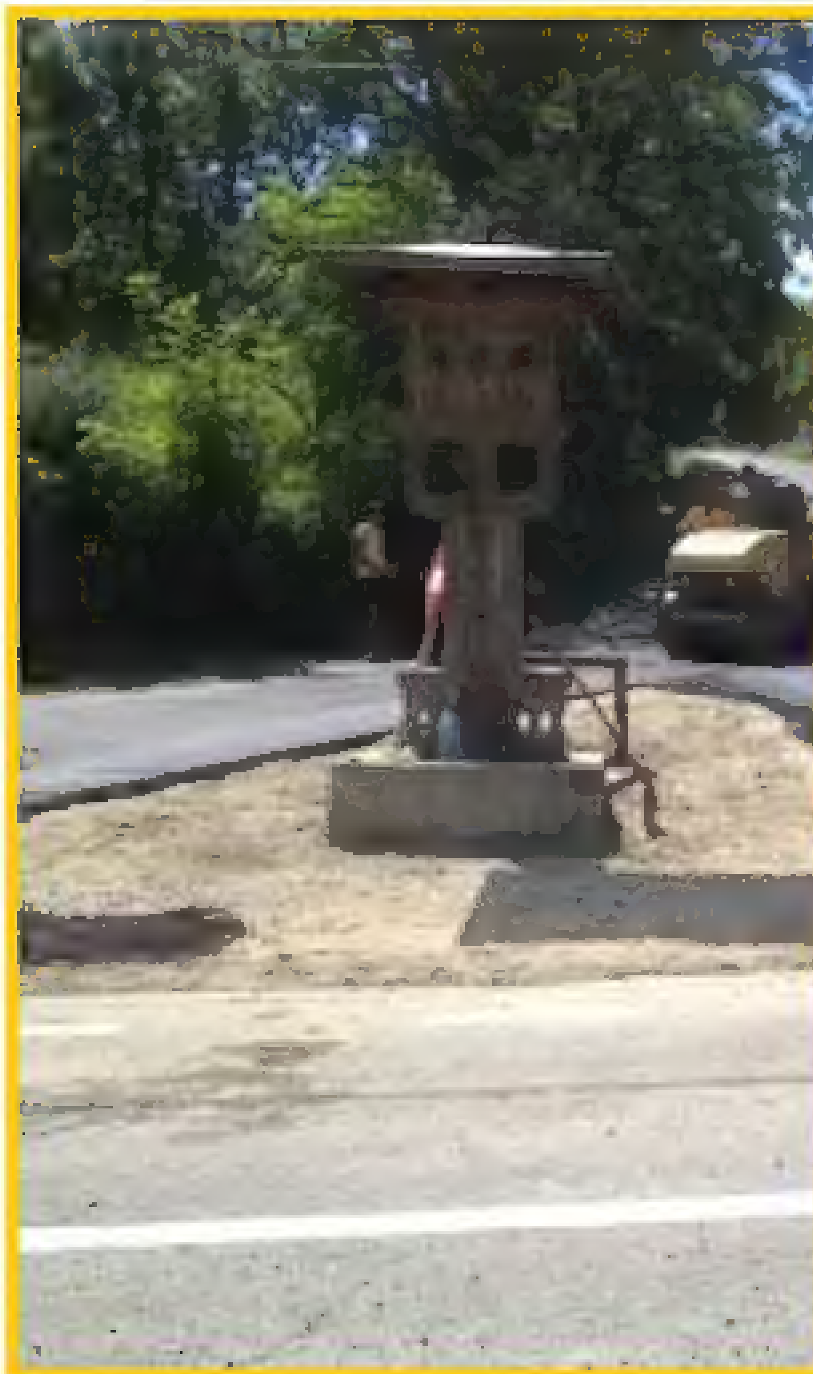
2Â7D * 83 * 517831Z-O * 210T3 * Î7 * 5U631 * 54T3010Ă,
2U * T016B4Ţ3 * 84 * 8U053, * Î7 * 03G4Z1T * ŞUVO4,
3-O * 1T6O8F30Ă * 8U6B0Ă, * 2U6V1 * 216 * FU73010Ă,
2-1TÂŢ4 * 2O9124 * 2ĂZUT-1U, * Î7 * F453, * 937T0U * 7O4…
8Ă * 038940Ă6, * Î7 * VO43, * OZO7 * D3 * 95U6B * TO94T,
2Ă0Ă0453 * D3 * 85OV3 * 8Ă * 53 * 8T0ĂB1T36 * Î721,
2U-12331Ş4 * 73G0Ă4TĂ * DO047ŢĂ; * 21-7T0-U7 * 04T,
8Ă * 03GĂ846, * Î7 * 210T3, * DO10 * V01J1 * 34 * 1DÂ72Ă !…

Dacă citeşti textul şi-l înţelegi IMEDIAT, eşti inteligent(ă) şi ai emisfera stângă dezvoltată !…
Dacă nu, NU !…

Pentru consultarea numerelor anterioare ale revistei accesaţi site-ul Grigore Constantinescu My publications !

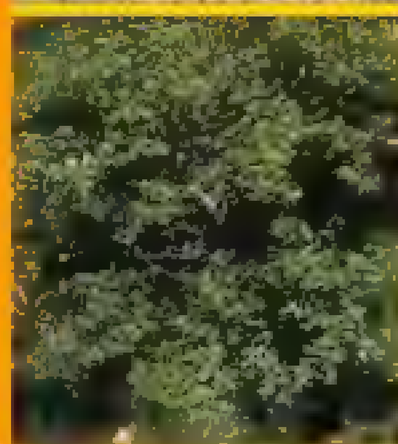
Colegiul redacţional:
FONDATOR / Tehnoredactor – Grigore CONSTANTINESCU
Director – Virgil BACIU
Secretar de redacţie – Constantin SAMOILĂ
Lector – Eugenia CONSTANTINESCU
Imagini – Virgil BACIU, Doru BOBI, Constantin SAMOILĂ, INTERNET
DTP – Dan COTAR, 23 VIII. 2013

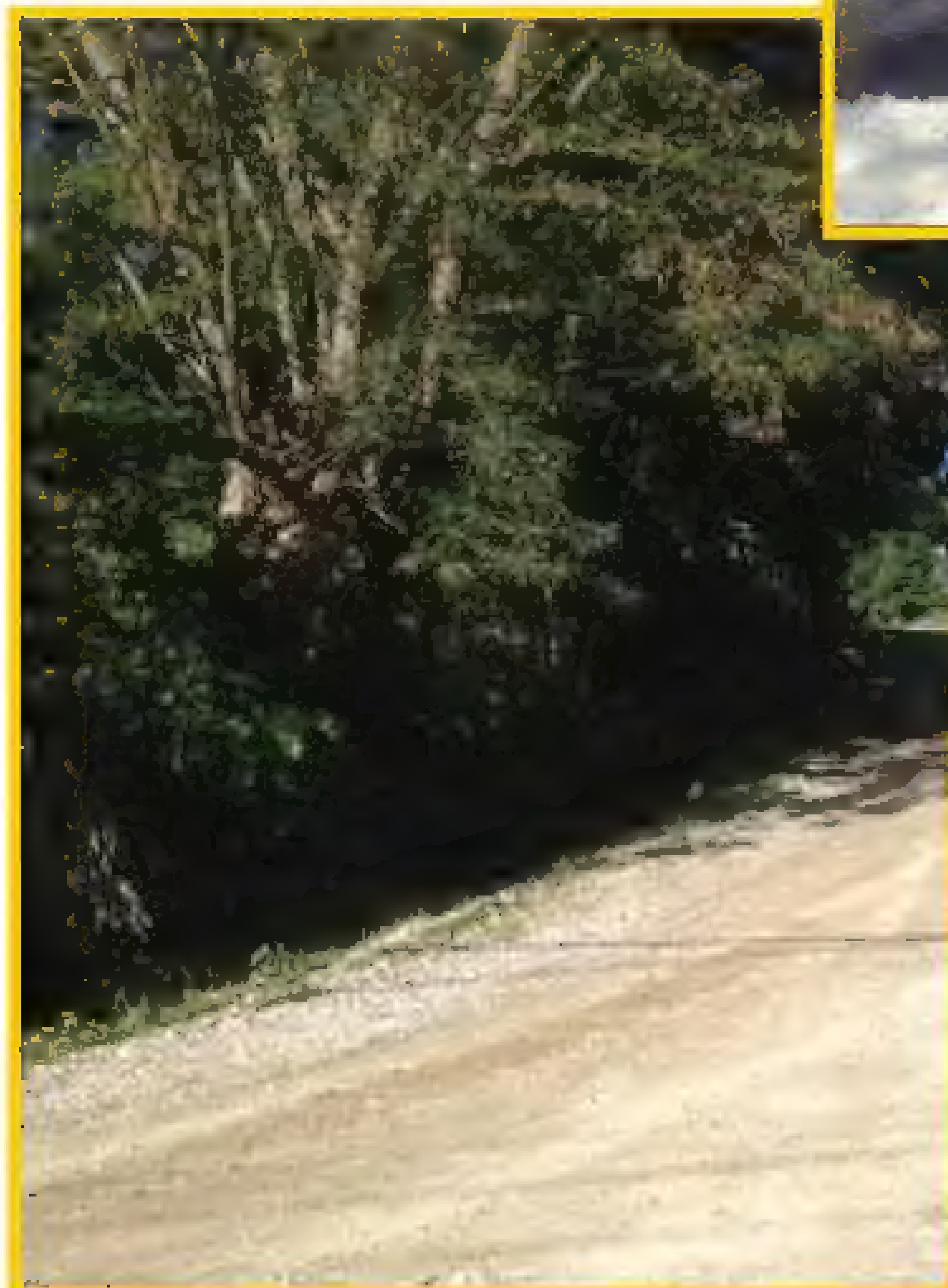

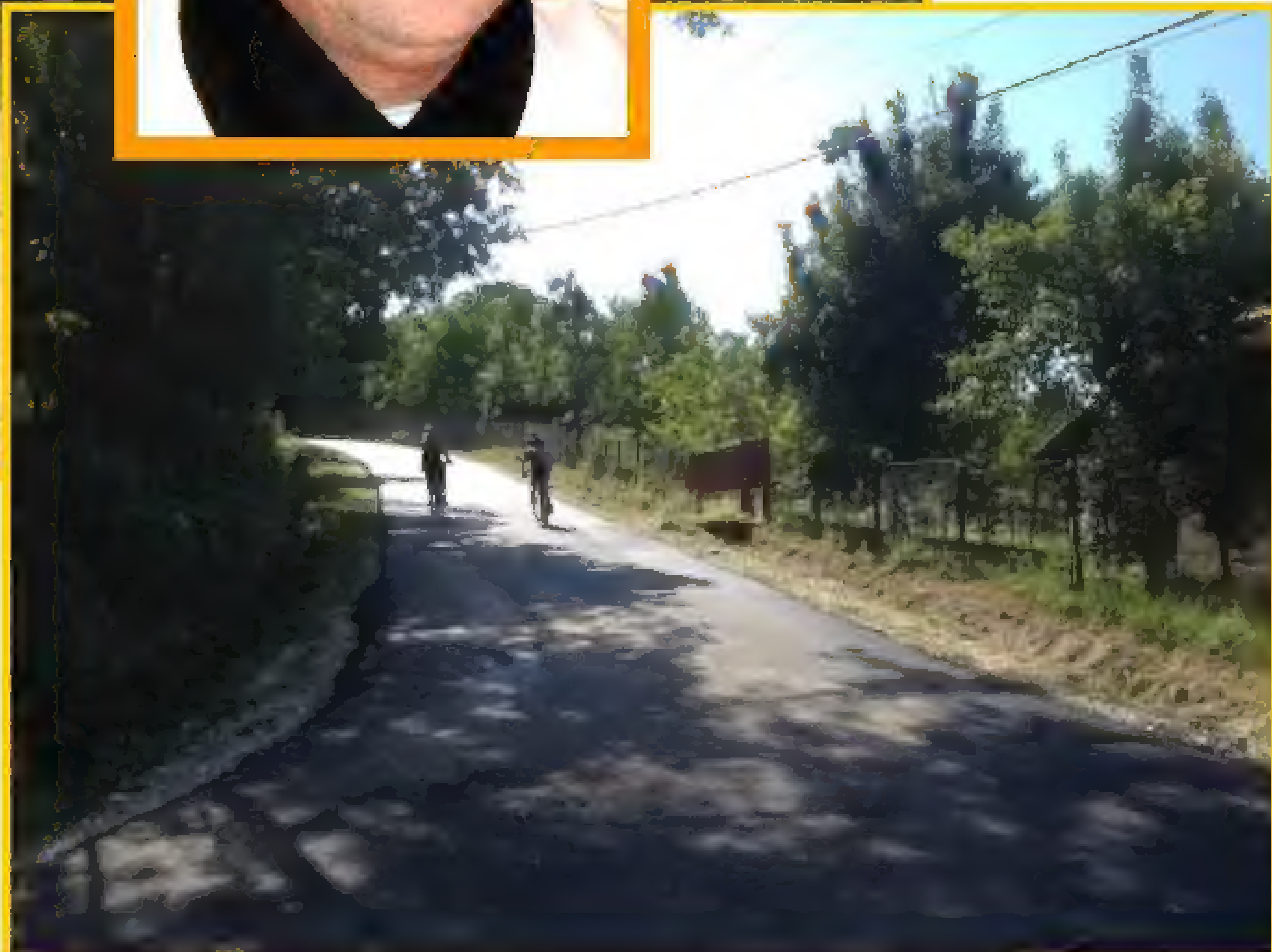

Un edil de excepţie:

VIRGIL BACIU

O operă edilitară excepţională:

ASFALTAREA DC 271

POENÁREI

HARTA GOOGLE-MMXIII

DC 271

Poenarei